

à la bárdos

XXIV. ÉVF. 2012. ÉV
www.big.sulinet.hu FARSANG
A TATABÁNYAI BÁRDOS LÁSZLÓ
GIMNÁZIUM ÉLMÉNY-
MAGAZINJA.
MEGJELENIK
ÉVENTE
ÖTSZÖR

3

*Az adventi
est élménye*

5

*Szalag-
avatói
élmények*

8

*Felvételi
mizéria*

16

*Mikulás
zakóban*

Közösségformálók

Kinek milyen a ruhája, úgy jöjjön a mulatságba

Nyílt napra érkeztek hozzánk a nyolcadikosok

Nagy hírek a kisvilágból

Nyílt napok és felvételik

Ebben a tanévben iskolánk új ötlettel állt elő: a negyedik osztályos érdeklődők számára is lehetőséget adott arra, hogy a bárdosos mindennapokba betekinthesse. A számukra szervezett nyílt nap a szokásos óralátogatások mellett egyéb programokat is kínált. Ezen a napon, december elsején tartottuk a szözmötölőt, melybe a vendégek is bekapcsolódhattak, az aulában élőzene és tea várta a kicsiket és szüleit, de az éppen folyó futballdzést is figyelhette, aki arra volt kíváncsi. A legnagyobb érdeklődés természetesen a tanórák iránt volt.

A nyolcadikosok számára meg-

hirdetett nyílt nap a szokott forgatókönyv szerint zajlott: december másodikán a hatodik és a hetedik órát látogathatták az érdeklődők. Az elsősorban a tanulóknak szóló két nyílt napot a szülőknek szóló két tájékoztató egészítette ki.

Januárban pedig megkezdődtek a felvételik. 21-én a kisgimnazista, 22-én a nagygimnazista helyekre pályázók jöttek iskolánkba. A negyedikesek közül hetvenen írtak nálunk felvételi dolgozatot, közülük egy osztálynyi jelentkezőt vesz fel az iskola: azokat, akik a márciusi szóbelin is a legjobban teljesítenek. A nagyoknak szóbelizni már nem kell, a felvételi megírása már jórészt eldöntötte, hogy hova tudnak majd bekerülni. Hogy hányan jelentkeznek majd az iskolánkba azok közül, akik nálunk vagy máshol megírták a felvételt, néhány héten belül derül majd ki.

Magyaros versenyek

A téli szünet után több verseny is várta a nyelvtan vagy az irodalom iránt elkötelezett tanulókat. Idén második alkalommal rendezte meg iskolánk az Implom József helyesírási verseny megyei fordulóját. Január 18-án kettőtől huszonegy diák mérte össze tudását gimnazista, szakközépiskolás és szakiskolás kategóriákban. A verseny szervezését idén is Fadilné Eizen Erika tanárnő vállalta magára, a versenyzők között pedig iskolánkat Vajó Viktória képviselte, aki a

szervezés jogán a gyulai döntőben is részt vehet.

Nagy Tamás tanár úr gratulál Hadobás Titanillának

FOTÓK: DOBROVA ZITA

A Kazinczy-versenyek is ebben a hónapban zajlottak: a kicsik versenyén idén is több volt az induló, mint a nagygimnazista korosztályban, de a tavalyihoz képest ott is szép számmal jelentek meg a versenyzők. A két verseny célja nemcsak az, hogy a szép magyar beszéd fontosságára felhívják a figyelmet, hanem az is, hogy a zsűri kiválassza azokat, akik a területi, illetve megyei versenyeken képviselik majd az iskolát. A kicsik közül ez a feladat vár Hadobás Titanillára, ötödikes tanulóra, illetve Pataki Petrára a nyolcadik osztályból. Ők a kategóriájuk győztesei voltak az iskolai versenyen. A nagyok közül az első helyezett Bartha Csenge (11. a) és a második helyezett Gacsályi Adrienn (10. a) jutottak tovább.

A verseny kezdete előtti izgalmas pillanatok

Végül február elsején a Jókai-verseny iskolai fordulóját is megtartottuk: hét háromfős csapat közül került ki a győztes, a Tamás kocsmája nevű 11. a osztályosokból álló csapat, melyért a komáromi versenyen kell majd izgulnunk. A csapat tagjai: Antalóczy Zsanna, Pongrácz Dóra, Valentin Eszter.

Közel a segítség

Egyre több tanulónk ebédel az iskolai menzán. Közülük többen vannak olyanok, akik a jogszabályokban meghatározott feltételek alapján ötvenszázalékos kedvezményben részesülnek. De van, hogy ennél nagyobb segítségre van szükség.

A múlt tanévhez hasonlóan a Nebuló Kft. idén is önkéntes felajánlást tett öt tanuló ingyenes étkeztetésére. Erről a diákoknak az osztályfőnökük adott tájékoztatást. Az ingyenes ebédre elektronikus úton lehetett pályázni, ezekről a pályázatokról az iskola szociális bizottsága döntött. Az öt tanuló, aki megkapta ezt a lehetőséget, fél évig jogosult az ingyenes étkezésre. Névre és határozott időre szóló színes „ebédjegyük” van, mellyel jogosultságukat bizonyítják.

Minden félév elején újra lehet, illetve kell pályázni, érdemes figyelni azoknak, akik a konyha által felajánlott lehetőséggel élni szeretnének. WÁGNER EDINA

Rendőrök a bárdosban?

A gyermek- és ifjúságvédelem egyik fő területe a bűnmegelőzés.

A bűnmegelőzés egyik formája pedig az ismeretterjesztő előadások tartása. Január végén rendőrök jöttek iskolánkba, és ilyen tájékoztatókat tartottak. Volt klasszikus drogokkal kapcsolatos előadás is, de néhány olyan előadás is volt idén, amelyek újdonságnak számítottak. Ezekből kiderült, hogy a jog milyen tevékenységeket tart büntethetőnek, hogy hol van a törvényes és törvénytelen cselekedetek határa, ami sokszor nem is olyan egyértelmű. Iskolánkban többféle témában tartottak ilyen előadásokat a rendőrség munkatársai. Ilyenek voltak például az internethasználat veszélyei, az iskolai erőszak (már az is annak számít, ha csak szóban követi el valaki), vagy az, hogy kiből és hogyan válhat áldozat vagy éppen elkövető. Wágner Edina tanárnő, minden bárdososra gondolt, és akik most nem kerütek sorra, a következő tanévben találkozhatnak a „szervvel”.

A FILM PEREG TOVÁBB!
Megjelenés után két héttel az
À LA BÁRDOS már színesben
letölthető az iskola honlapjáról:
www.blg.sulinet.hu

A Bárdos ajándéka:

Adventi est a Népházban

Három nappal azután, hogy meggyűjtöttük az utolsó gyertyát az adventi koszorún, iskolánk megtartotta hagyományos rendezvényét, tanulóink, volt diákjaink és zenész barátaink karácsonyi műsort adtak a Jászai Mari Színház – Népházban. ► 5.

Az idén december 21-ikére eső rendezvényt fanfárszó nyitotta meg, majd Pleier Tamás igazgató úr köszöntötte a vendégeket. Aranyat érő hangú népdalos lányaink karácsonyi csokra után a Vécseyné Kiss Ibolya tanárnő által vezényelt énekharag hagyományos karácsonyi repertoárjával lépett fel, nagy öröm volt látni, hogy egykori diákunk, Taksz Lilla még mindig lelkes segítőtje, zongorakísérője énekharagunknak. A karácsonyi műsorok fontos bemutatkozási lehetőségek a mindenkor ötödikesek számára. Legifjabb tanulóink idén is megmutatták magukat, bájos betlehemi műsorukat Barkócziné Öller Gabriella,

Dö Bitsz – a tatabányai gombák bárdosos leányvokállal szököltatták meg a klasszikus liverpooli slágereket

egyik diákunk édesanyja rendezte. Gyönyörködhettünk továbbá Balambér Tamara lírai dalában, melyet Juhász Szabina (13. c) és Orlovits Péter (12. d) klasszikustánc-előadása egészített ki, irodalmi színpadosaink szavalaiban és Sipos Etelka tanárnő tanítványainak elgondolkodtató műsorszámában, melyet Molnár Barnabás (11. a) kísért zongorán. Újvári Bálint (12. a) három csodálatos szám eléneklésével varázsolta el a közönséget, melyeket volt diákunk, Soós Bettina és húga, Soós Brigitta kísérték gitáron.

Bettin kívül több, már végzett tanulóinkat is viszontláthattuk, többek között a Dö Bitsz nevű zenekar tagjaiként. A zenekar tagjai (Fekete Balázs, Pataki Gábor, Simó Balázs és Szirmai

Bence) mellett a produkcióban vokálosként jelenlegi tanítványaink is részt vettek. A zenekar természetesen Beatles-nótákat adott elő. A zenei műsorszámokat a 11. b osztály színdarabja követte, melyet maguk írtak és rendeztek, és amellyel sikeresen mosolyt csaltak mindannyiunk arcára. Végül, de nem utolsó sorban egy Ghymes-dal közös éneklésével méltó módon zárult a hangulatos este.

A műsor változatos volt, és nagyon szórakoztató. A nézőket ismét lenyűgözhetette a bárdosos diákság sokrétűsége, és tanáraink is büszkék lehettek a tehetséges gyermekekre. Akik pedig kihagyták, bánhatják egy életre, hiszen felejthetetlen élmény volt. ■

A 11. bések színdarabja mély emberi érzésekről szól

Újvári Bálintot két gitáros leány kísérte

Elegancia Kecskédől: Juhász Szabina és Orlovits Péter duettje is nagy sikert aratott

FOTÓK: NAGY TAMÁS

Adventi kalandsorozat Bécsben

FOTÓK: SZÉDELI JÓZSEF

DECEMBER 3-án már alig vártuk, hogy felszállhassunk a bécsi vásárba tartó buszra. A vértesszőlősi gyorsétemek parkolójában gyülekeztünk, mikor nagy csalódásunkra kiderült, hogy a busz csak egy órával később jön. Az éhes fiatalok a szabad idejüket kihasználva addig is megtöltötték üres gyomrukat.

Majd mindenki nagy öröme pontosan kilenc órakor megérkezett a busz, és a kis csapat elindult Kiss Attila tanár úr kíséretében. Az első pihenőt még Magyarországon tartottuk, a következő megálló már Bruck an der Leitha város bevásárlóközpontja volt, ahol a találkozóhely megtalálása okozott kisebb gondot egy figyelmetlen csapatnak, és elég hosszú várakozást az időben érkezőknek. Egy tucat fiatal az Interspar mögött kereste a buszt, de a valódi gyülekezőhely az Intersport mögött volt. Szerencsére a tanár úr rájött a félreértésre, és aránylag gyorsan megoldottuk a problémát. Az utazás csak úgy folytatódhatott tovább, hogy az eltévedt csoport

port egyik tagja bocsánatot kért a várakozásért. Akkor még azt hittük, ezzel vége a kirándulók figyelmetlenségének. Követtük tovább a tervezett programot, és az első karácsonyi vásárt a schönbrunni kastélyparkban néztük meg. Jó kedvünket még az esős idő sem tudta elrontani. A hatalmas téren a standokon különböző finomságok és ajándéktárgyak várták a látogatókat. Majd Bécs belvárosában kaptunk arra lehetőséget, hogy igényeink szerint barangolhassunk, nézelődhessünk. A vásár megtalálása sokaknak komoly akadályt jelentett, nagyban befolyásolta ezt a hatalmas tömeg. De ha már odaért, kedve szerint bárki megkóstolhatta

Séta a pompázatos
Kärntner Straßén

a gyerekpuncsot, amelyre a nagy hidegben szükség is volt. A finomabbnál finomabb édes-ségek kísértésének nem lehetett ellenállni, most ezekkel csillapítottuk éhségünket.

A nap gyorsan eltelt, és közeledett az indulás pillanata. De a létszám megint nem volt teljes. A tanár úr hamar kiderítette, hogy néhány fiú egy másik vásáron nézelődik. Nagy izgalommal kerestük őket, és hamar meg is találtuk. Nem történt baj, de ha belegondolok, egy egynapos kirándulásból elég sok időt töltöttünk azzal, hogy olyanra vártunk, olyat kerestünk, olyan után szaladgáltunk, aki nem volt képes figyelni arra, amit a szervezők mondanak.

A vásár persze így is felejthetetlen élmény volt, a város gyönyörű, és a nap végén szomorú szívvel, de már teljes létszámmal ittünk búcsút Bécsnek.

BARAKKA-MAGYAR

A MIKULÁS TANÁRAINKHOZ IS ELJÖTT

A téli szünetet megelőző utolsó tanítási nap már teljesen az advent hangulatában telt. Még az időjárás is kedvező volt ehhez, mert december legnagyobb havazása köszöntött ránk.

Az alaphangulat a reggeli órákban is érezhető volt, hiszen csak három tanítási órát kellett a műsorig „átvészelni”. Ezek az órák is jórészt az ünnepvárás jegyében teltek. De a Mikulást is vártuk már nagyon, mert hozzánk ilyenkor szokott – kicsit késve – megérkezni. A mindenkor tizenegyedik osztályok feladata, hogy köszöntsék a tanáraikat karácsony alkalmából, és személyre szabott ajándékkal kedveskedjenek nekik. Az idei évben is kitétek magukért a szervező osztályok, mert frappáns verseket és kedves ajándékokat adhatott át az épp ügyeletes Mikulás – aki idén utoljára Molnár Barnabás volt. A közönség a szokásnak megfelelően hatalmas tapssal jutalmazta az ötletes verseket, ajándékokat, a tanárok pedig izgalommal várták és jó szívvel fogadták a meglepetéseket. A hagyományokat kicsit meg is újítottuk az idén, mert az igazgató úr az iskolaközösség előtt köszöntött és jutalmazott

FOTÓ: NAGY TANÁRS

meg több olyan diákot és tanárt, akik valamilyen téren kiemelkedő teljesítményt nyújtottak.

A kis házi ünnepség így elég hosszúra nyúlt, talán ez is magyarázza, hogy elmaradt a végén a közös éneklés. Nekem, személy szerint hiányzott.

MADARÁSZ ANNA

Jöttünk, néztünk, láttunk?

Rácz László és Kiss Attila tanár úr szervezésében újraéledt az iskolában az éjszakai élet: január 27-én megtartottuk a filmmaratont.

Sem a kicsik, sem a nagyok nem maradtak ki a jóból: az alsóbb évfolyamosoknak hatól nyolcig, míg a nagyobbaknak reggel hatig

Rácz tanár úr próbál még egy filmre ébresztgetni

FOTÓ: DOBROVA ZITA

volt biztosított a felhőtlen szórakozás. Persze mindez szigorú feltételek mellett zajlott, hiszen ha valaki részt akart venni a programon, szüksége volt szülői engedélyre. A vetítések három teremben folytak. Az érdeklődők a legkülönbözőbb stílusú filmek közül tudtak válogatni. Így volt rajzfilm, történelmi film, romantikus vígjáték, filmdráma, akciófilm, sci-fi. Egy kétórás időszakban pedig csak magyar filmek közül választhattak a résztvevők. Tehát elmondhatjuk, hogy mindenki megtalálhatta az izlésének megfelelő minimozit. Aki ott volt, tudhatja, hogy nemcsak az egész éjszakán át tartó filmnézésnek volt köszönhető a jó hangulat. A rendezvényhez a korábbi évekhez képest sokkal jobban hozzátartozott a filmnézésnek álcázott heverészás vagy alvás. A legtöbben azért sokáig ébren tudtak maradni, csak fél négy körül csendesedett el szinte teljesen az iskola. Hogy még élvezetesebbé tehesük az estét, tanáraink hozzájárultak ahhoz is, hogy pizzát vagy egyéb – a létfenntartáshoz elengedhetetlen – élelmet rendeljünk. Aki nem élt ezzel a lehetőséggel, az a csipstes zacskó zörgésével borzolta folyamatosan az kedélyeket.

Az iskolai közösségi élet programjaihoz tartozik ez a rendhagyó éjszakai kikapcsolódás is, melyhez évek óta egyre többen csatlakoznak, idén több mint száz tanuló töltötte meg a mozitermeket. Persze idén is akadtak olyan diákok, akik nem kimondottan a filmekért maradtak itt. Sokkal fontosabb volt számukra például a hálósákban futkosni a folyosón, vagy „mé-

◀ Megérkezett a Bárdosba a Mikulás!

lyenszántó” gondolatokat megosztani egymással akár a filmnézés alatt is. De összességében elmondhatjuk, hogy a hangulatot nem sikerült elrontani, és az este sokak számára nemcsak felejthetetlen, de valóban tartalmas volt.

A szervező Rácz László tanár urat is megkérdeztük a filmmaratonnal kapcsolatban. Véleménye szerint sajnálatos, hogy a legtöbb résztvevő kilencedikes volt, és elsősorban rájuk volt jellemző, hogy jobban érdekelte őket a pizza vagy a beszélgetés, mint a vetített film. A tanár úr számára az viszont örömteli, hogy az idősebbek, főleg a végzősök valóban a filmek és a közös program hangulata miatt jöttek.

Reméljük, hogy a hagyomány még sok éven át folytatódni fog, de csak akkor érdemes életben tartani a programot, ha ilyenkor sem válik a tudásközpont alvásközponttá.

SZEKERES-SKRINYÁR

Keserédes pillanatok

A szalagavató után...

Mint minden más élményt, a szalagavatót is csak néhány nappal később tudtam feldolgozni, kellett egy kis idő, hogy leülepedjenek az érzések és gondolatok, hogy egy egészként tudjam látni ezt az örökre szóló eseményt. És ahogy összeállt bennem a kép, arra jutottam, hogy az utánunk jövőkkel is megosztom a gondolataimat. – KOLLÁR ALEXANDRA

Kezdem az elejétől az emlékeim összekapargatását, hiszen már tavaly figyelmeztettek minket, hogy vigyázzatok, mert a szalagavató kemény munka lesz, rengeteg pénzt és energiát fog felemészteni, nézzétek meg az ideieket, és tanuljatok az ő hibáiból stb... Legyintettünk, hogy oké, rendben, majd később, ha eljön az ideje, foglalkozunk vele. Aztán szeptemberben megkezdődött a tanév, rádöbentünk, hogy hoppá, tényleg ez az utolsó? Az utolsó évnýtő? Igen, az volt az első megdöbbenés, az első jel, hogy itt már nincs más, csak visszaszámlálás. Aztán hamar túlestünk ezen, nem is gondoltunk rá, elkezdődött a tanulás, majd lassan dönteni kellett, mit táncoljunk a szalagavatón, ki ismer táncot, hol béreljünk ruhát, és a többi fontos kérdés is felmerült, de még mindig csak a tervezgetés szintjén emlegettük a dolgokat, hiszen ő, még annyira messze van, bőven lesz időnk mindenre.

Gyors, gyors, lassú...

Eljött a második megdöbbenés, talán koppanás vagy a második ébresztő momentum, mégpedig az, amikor elkezdtük próbálni a táncot. Tornacipőben mindenki suhan, mint a szél, de amikor a szokatlan, csak ünnepségre hordott magas sarkúban kell ugyanazokat a lépéseket

FOTÓK: NAGY TAMÁS

megtenni, mindenki visszakapcsol hármaskörbe, emelkedően nem megy az ötödik sebesség. Ahogy egyre csak baktattunk, másztunk a hegyre felfelé, úgy, mint a jó vándornak is kifogy lassan a tarisznyája, már csak fél kenyér, aztán már a csücskét is elmajszolja, mi is hasonlóan csapoltuk meg szüleink, nagyszüleink pénztárcáját, s éreztük, ezzel az energiánk is csak fogy, a feszültség és a stressz nő, de nincs mit tenni, menni kell. Ismeritek az érzést, hogy már nem tudjátok, hova figyeljétek, melyik ujjatokat harapjátok meg? Na hát ez pont egy olyan időszak. A tanulás nem áll meg, nincs elnézés, nincs szünetkérő lap, amit ha felmutatsz, akkor szusszanhatsz egyet. El kell kezdened felnőni a feladathoz, hogy megoszod a figyelmed, beoszod az idő, és egyszerre húsz felé koncentrálsz, meg persze teljesíteni is mindenhol a maximumon kell. Bár ha jól belegondolok, már a tavalyi kampányhoz is hasonló képességek kellettek, egyszóval itt már nincs lazulás.

Az ilyen rohanó napokban, hetekben, amikor minden egyes percedet kihasználod, muszáj kihasználod, akkor egyszerűen nem is érzed az életet, nem tudod megélni az apró pillanatokot, csupán átszánkázol felettük, és olyan, mint

amikor a hó mindent eltakar, és esélyed sincs meglátni a virágot egy ilyen súlyos, nehéz lepel alatt, főleg ha már elfelejtkeztél róla, hogy ott van. Azt tanácsolom, hogy próbáljátok meg mégis szusszanni közben egyet, megállni csak annyira, hogy körülnézhessetek, mi is zajlik a világban, amíg ti csak sietve teszitek a dolgokat, mintegy összefolyva, nem is válnak már szét külön cselekvésekre, akkor kicsit nyomjátok meg a pause gombot. Nekem nem ment, hiába figyelmeztettek, túl nehéz feladatnak bizonyult.

Annyira vártuk a szalagavató napját! Hónapokig készültünk a táncra, ami öt percig tartott, ha nézted az órát, de nekünk, akik a színpadon voltunk, a reflektoroktól izzadva, attól félve, nehogy elrontsuk a lépéseket, és közben próbáltuk megélni a pillanatot, élvezni magát a produkciót, nekünk mindössze tíz másodpercnek tűnt, ha nem kevesebbnek. Ha jobban belegondolunk, minden így van az életben: egy vizsga, egy dolgozat, egy verseny, az esküvőd, egy állásinterjú, minden, amire hosszú ideig készülsz, izgulsz, szorongsz, hogy jól sikerüljön, amikor arra kerül a sor, hogy valóban bekövetkezzen az esemény, akkor pillanatok alatt elszáll, és a következőben már csak emlék marad.

Reflektorfényben

Végül a harmadik megdöbbenéshez, az eddigi legnagyobbhoz a tánc előtti eseményekhez kell visszatérni. Így volt velem, és így lesz veletek,

veled is, ha most nem hiszel nekem, akkor is. Beérsz a Jászaiba, ott van a sok elegáns osztálytárs, nem olyanok, mint a hétköznapiakban, és akkor érzed, hogy ez most más lesz, ez valami különleges. Akkor még nem tudsz semmit, csak bátorítjátok egymást, zsiszsegtek, izzad a tenyeretek, már négy órák abban a fránya magas sarkúban álltok és vártok. Fel-sorakoztok a bevonuláshoz, és akkor jön egy néma csönd, amikor annyira izgulsz, hogy a füledben halod a saját szívdobogásod, aztán elindulsz, a lépcsőkön már pattanásig feszül benned az idegesség, nehogy orra bukj, majd megállsz a kijelölt, jól begyakorolt helyeden, és megint vársz. Őrjítő a szemedbe világító fény, meg persze, mondták, hogy fegyelmesszük magunkat, ne keressük a szülőket, de mindenkinek a szeme ide-oda jár, míg meg nem tapad anyán, apán, majd akkor kicsit leheggsz, jól van, itt, vannak, nem lesz semmi baj. Nekem személy szerint, amikor nyugodtnak éreztem magam, akkor is remegett a térdem, később apa mesélte, hogy azt hitte, összeesem. Majd elkezdődik a beszéd, az emlékeket felidéző mondatok, és akkor következik be az a pillanat, hogy állsz egy dobogón, és csak hallgatsz, hogy ez most rólam szól? Rólunk? Özönlenek a képek, viccek, jelenetek a fejedben, csak állsz, szívesen leülnél, mert ezt fel kell dolgozni, ezt nem lehet csupán említeni, ezeket ki kellene beszélni, hogy jaj, tényleg volt az a kirándulás, amikor... de nem. Nincs idő, mert akkor már a másik nosztalgizáló mondat jön, és hiába figyelsz, túl sok egyszerre. Csupán egy biztos, az, hogy amíg készültél a szalagavatóra, addig erre a pillanatra képtelenség volt felkészülni. Mert ott fenn a figyelem középpontjában szűkül össze teljesen a világ egyetlen borzalmasan fájdalmas és egyben rémisztő kérdéssé: Tényleg

VERSENYEREDMÉNYEK

OKTV-EREDMÉNYEK Az első fordulóból továbbküldhető dolgozatot írt kémia tárgyból Molnár Barnabás (11. a) – felkészítője Horváth Zsuzsa; német nyelvből Magyarosi Tünde (13. c) – felkészítője

Schwarzringerné Fuchs Mónika; spanyol nyelvből Hermann Enikő (12. c) – felkészítője Kovács Gábor Krisztián és Varga Mária; biológiából Hermann Enikő – felkészítője Dr. Sopowné Balogh Élvira. A második fordulóra jutott történelemből és magyar nyelvből May Anna (12. b) – felkészítők Seffer Tímea, Sipos Etelka; angol nyelvből Molnár Barnabás (kézpünkön), – felkészítője Magi Mária; német nyelvből Varga Máté (12. d) – felkészítője Ogonovszkyné Tanczer Erzsébet.

ORSZÁGOS VERSENYEK Az Arany Dániel matematikaverseny első fordulójából továbbjutott Major-Eisler Botond (9. a) – felkészítője Horváth Zsuzsa. A Varga Tamás matematikaverseny

második fordulójába jutott két nyolcadikos tanuló, Wiszt Péter és Vankó Dániel – felkészítőjük Tegez Rita tanárnő, valamint Szelőczei Dávid 7. a osztályos tanuló – felkészítője Csermák Júlia.

REGIONÁLIS VERSENYEK A Dusza Árpád Országos Programozói Emlékversenyen sikeresen szerepelt Molnár Viktor (12. a), Számadó Zsuzsanna (8. a) és Vankó Dániel (8. a) – felkészítő tanárunk Rajcsány Miklós.

MEGYEI EREDMÉNYEK A megyei szavalóversenyen 3. helyezést ért el Juhász Zoltán (8. a) – felkészítője Farkas Noémi. A Bolyai-versenyen a 8. a osztály egyik csapata 2., a másik 3. helyezést szerzett – felkészítőjük Farkas Noémi, a 7. a csapata 6. lett – felkészítője Ogonovszkyné Tanczer Erzsébet. A Kölcsey-versenyen 2., a Kazinczy-versenyen 3. helyezést ért el Hadobás Titanilla (5. a) – felkészítője Farkas Noémi.

VÁROSI EREDMÉNYEK A bányász hagyományi versenyen 1. helyezést ért el a Bárdos csapata (Csonka Vivien, Skrinjár Alexandra, Sóstai Hajnalka, 13. c) – felkészítőjük Nagy Tamás. A városkörnyéki Bolyai János matematikaversenyéről korcsoportonként közöljük az eredményeket: az ötödikesek között 1. lett Hadobás Titanilla (Kőrösi-Fehér Róbertné), a hatodik évfolyamon 2. Kőrösi-Fehér Benke, 4. Macsuka Patrik (Csermák Júlia), a hetedikesek között 2. Mayer Ádám, 4. Darmstedter Lilla (Csermák Júlia), a nyolcadikosok között 1. Vankó Dániel, 2. Wiszt Péter (Tegez Rita).

A Bolyai matematikai csapatversenyen városi második helyet ért el a 8. a osztály csapata (tagjai:

Gaszner Norbert, Prigya Jutas, Vankó Dániel, Wiszt Péter, felkészítőjük Tegez Rita tanárnő) és a 7. a osztály egyik csapata (Pencs Attila, Réda Vince, Szelőczei Dávid, Széplaki Péter). A másik hetedikes csapat a 4. helyezést szerezte meg, a hetedikesek felkészítője Csermák Júlia tanárnő. A FIZIK-ÁSZ nevű városi versenyen a Kőrösi-Fehér Róbertné által felkészített csapat (Csesztregi Levente, Prigya Jutas, Vankó Dániel, 8. a osztály – kézpünkön) első lett.

SPORTEREDMÉNYEINK A leány röplabdacsapat a VI. korcsoportban megyei első helyet szerzett, majd az országos elődöntőn 3. lett. A fiú kézilabdások a VI. korcsoportban megyei másodikok lettek. Ezeknek a csapatoknak számára a versenyzés véget ért, de az V. korcsoportban küzdő röplabdás lányok február 9-i, Árpád elleni meccsétől függ majd, hogy továbbjutnak-e, nekik még szurkoljunk!

Minderről bővebben: ►► www.blg.sulinet.hu

Pompázatos ruha- és frizuraköltemények
a 13. c jóvoltából

PERSZE MÉG van néhány hónapunk...

➔
nem sokára vége? Tényleg soha többé nem járhatok ebbe az osztályba? Nincs többé gim, nincs többé morgolódás, sem nevetés, nem lesz olyan reggel, amikor belépek a kapun, és ezek az arcok várnak odabent?

Nem fér bele, csak a fele...

Persze még van néhány hónapunk, de akkor ez a keserű érzés elkapott, és azóta sem tudom a karmai közül kiszabadítani magamat,

itt szorongat, hogy megszámlálták a napjaimat, mindjárt ez az egész öt év csak a múlt része lesz. Borzongató a jelen, hogy minden percét el tudd kapni, annyira nehéz, hiszen a továbbtanulás réme lebeg a szemünk előtt, teljesítési kényszerben élünk, de emellett feszít az érzés, hogy még csináljunk programokat, még fényképezzünk, menjünk együtt, töltsünk el több időt az osztállyal, de ezt egyszerre véghezvinni: mission impossible.

Tudom, hogy fenyeget a jövő, rémisztget a jelen sok megválaszolatlan kérdése, és keserűséggel fog el a gondolat arra, hogy mennyi minden már csak a múlt, amiről régen azt hittük, sosem jön el, velünk nem fog megtörténni, de ti próbáljatok meg okosabbak lenni, jobban beosztani az időtöket, és törődni egymással! Sokkal több időt töltsétek együtt, mint amennyit mi töltöttünk, mert nektek még van rá esélyetek! ■

Vágyott, bűvös, zöld szalag...

A szalagavató egy tizenegyedikes szemével

A szalagavató nemcsak egy évfolyamnak okoz izgalmat: lázasan készülnek a végzősök, az alattuk lévő évfolyam pedig mindent megtesz azért, hogy ez az este tökéletesen sikerüljön. A végzősök ekkor kapják vissza azt a gondos törődést, amit az előző évben ők mutattak az akkori negyedikes évfolyam szalagavatóján. – ANTALÓCZY ZSANNA riportja

A mostani tizenegyedikesek is igyekeztek kitenni magukért. Mivel nagyon korai időpontban, január 7-én volt a szalagavató, már akkor elkezdődött a készülődés, amikor a téli szünetről visszajöttünk az iskolába. Ülésrendek, belépők, meghívók készültek, pincérek, hostesszek, rendezők osztották be a feladataikat. Végül pénteken az iskola auláját különféle szalagokkal díszítették fel, és mind a négy osztály segített az ebédli megterítésében a másnap esti vacsorához.

Kora este a Jászai Mari Színház–Népházban került sor a hivatalos rendezvényre, a végzősök szalagavatójára. A műsorért és az ottani szervezésért Sipos Etelka tanárnő volt a felelős, de az

ünnepség sikere nagyban múlt Varga Istvánné tanárnőn is, akisokéves rutinnal irányítja az eseményeket. Itt nekünk, alsóbb évfolyamosoknak a rendezésben, ültetésben volt szerepünk, illetve narrátorként, zászlóvivőként, tálcátartóként, szavalóként segítettünk.

Amit régebben csak az énekkarosok, testvérek láthattak, most számunkra is nyilvánvaló lett: fantasztikus hangulata van annak, amikor a terem megtelik, a fények elaludnak, az oldalsó ajtó kinyílik, és elkezdődik a ceremónia a meghatott és izgatott végzősök bevonulásával. Papp Enikő narrációjában zajlott a műsor, amit az énekkar és Katona Xénia 12. b osztályos végzős beszéde tett változatossá. Meglepetésként hangzott el Vörösmarti Daniella, 12. a osztályos végzős *Szeljünk szívárvány!* című verse. A négy osztályfőnök külön-külön felidézte az elmúlt évek emlékeit, és két-két sajátos tulajdonsággal jellemezte osztályát. Végül a szalagtűzésre is sor került.

Míg az osztályok a táncra készülődtek, addig a jelenlévők a múltat felidézni képes em-

lékfilmet tekinthették meg. Az ünnepély a bések palotásával majd a dések, a cések és az ásök keringőjével folytatódott. A rendezvényt az iskolai bál zárta, ahol a vendégek a diákpincérek által felszolgált izletes vacsora elfogyasztása után barátaikkal, rokonaikkal és osztálytársaikkal táncolhattak egészen tizenegy óráig. Az egész esti hangulathoz a zenét a Fekete Johnnyval és Tippán Józseffel megerősített élőzenekar biztosította.

Nemcsak az előkészületek lázas izgalma hatott ránk, hanem az is érdekes volt, hogy láthattuk, mi vár ránk jövőre. Láttuk a megindító és a felszabadító pillanatokat, de átérezni csak jövőre fogjuk. Találgatom, vajon mi is kerestülme gyünk-e ezeken a bűvös átváltozásokon: leszünk-e lármás gyereksapatból méltó módon ünneplő közösség, és visszaváltozunk-e izguló szalagra várókból önfeledten bálozó tizenévesekké a bál végére... Remélem, igen, mert ezt az egészet csak így érdemes végigcsinálni! ■

Kiss Attila tanár úr
May Anna szalagját tüzi fel

Vörösmarti Daniella

Szeljünk szivárványt

Gyere és játsszunk valami újat!
Nézzünk lepkét, szeljünk szivárványt,
Kaparjuk földbe a satnya múltat,
Blöfföljünk kezünkben király-párt!

Szaladjunk, fussunk messzire,
Nevezzük ki a nagy hegyeket,
Rajzoljunk pálcikát a Fesztire,
vagy bajszot, vagy bármí egyebet!

Szeljük át a régi Óperenciát,
Fejünkön ósdi keménykalappal,
Hagyjuk a nagyokat, a sok fricskát,
Menjünk a határ mögé egy arasszal!

Mimeljük a várat, a sárkányt,
királylányt,
Azt, hogy sose fordul télbe a nyár,
Fessünk arcunkra görbe szivárványt,
Míg a sok nagy a földön csak
port kapál.

(A vers elhangzott a szalagavató
ünnepi műsorában.)

Felvételi MIZÉRIA

– a jéghegy csúcsa

Bizonytalanságból a bizonytalanságba

Néhány hónappal a tavaszi érettségi vizsgák és három héttel az erre való jelentkezés határideje előtt drasztikus változásokat vezettek be a felvételi eljárásban. Az intézményszerkezetek, a keretszámok és a felvételi pontszámítás megváltoztatása azonban érzékenyebben érintette a középiskolákban végzős diákokat, mint az várható volt.

Annak idején, amikor épphogy csak kikucskáltunk az általános iskola kapuján, arról álmodoztunk, vajon milyen lehet gimnazistának vagy tizenhét évesnek lenni. Személy szerint engem már nyolcadikos koromban nyomasztottak a pályaválasztás gondolatával, de semmilyen kiindulópontot nem volt azzal kapcsolatban, hogy mégis hova menjek tanulni. Végül a gimnázium mellett döntöttem, mert úgy gondoltam, ott lehetőségem lesz eldönteni, mit szeretnék kezdeni az életemmel. Most „szalagos” gimnazistaként újra szembesítettek a nagy kérdéssel: Mi leszel, ha nagy leszel?

Persze, én is a felsőoktatásba szeretnék kerülni úgy, mint sok más sorstársam. De 2012-ben ez nem is lesz olyan könnyű. Néhány éve részvétellel figyeltük az akkori végzős osztályokat, de ha most belegondolok, akkor nem is lehetett olyan rossz dolguk. Csúpan azon kel-

lett tépelődniük, melyik iskolát válasszák, vagy melyik az a képzés, ahol szívesen tanulnának.

Nos, a mi problémáink ott kezdődtek, még ősszel, hogy az eddigi 480 maximum pontot fel-emelték 500 pontra. Ez önmagában nem is lenne olyan drasztikus, mert a felvételi pontjaink a teljesítményünktől függenek. Egyes szakokra a jelentkezést eddig is csak úgy lehetett, illetve volt érdemes benyújtani, ha a jelentkezőnek volt egy (vagy több) tárgyból emelt szintű érettségije, ez a lista is bővült. A maximum pontszám pedig kizárólag két emelttel érhető el. Az emelt érettségi vizsga gondolata nekünk sem új, csak

dául történelmet és matematikát tanult emelt szinten, sőt már évek óta gazdasági szakokat nézegetett – velük mi lesz? Egy részük biztosan jelentkezik önköltséges helyekre, de akinek csak az érdeklődése biztos, az anyagi háttere nem, annak talán csak az aggodalom és a remény maradt osztályrészül. Ja, meg a diákhitel ígért megújítása.

Talán elkezdődik az OKJ-s szakmatanulás kora? Esetleg pont ez volt a cél? Mindenesetre minden „szalagos” diáknak az idei nyáron megváltozik az élete, és lehet, hogy végleg eldőlt a sorsa is.

MADARÁSZ ANNA

Ismerkedés
a januárban
megjelent
riasztó
keretszámokkal

FOTÓ: DOBROVA ZITA

a megemelt értéke. Emellett csökkent viszont a nyelvvizsgákkal megszerzhető többletpontszám. De ez a húszpontos probléma eltörpül azok mellett, amelyek még adódtak azóta.

„Jedségre semmi ok” – gondoltam magamban még tavaly. Amióta betettem a Bárdosba a lábamat, azóta azzal nyugtatgattak, hogy két évvel az érintettek érettségije előtt sorsfordító változás bevezetésére eddig még nem volt példa. Nos, az oktatáspolitikában ebben az évben erre is rácsáfolt. Számunkra a legnagyobb érvágásról döntöttek, ez pedig a belépő létszámkeret meghatározása volt intézményenként. A közel harmincegyezer férőhelyből csupán kétszázötven államilag finanszírozott helyet biztosítanak azok számára például, akik gazdaságtudományokat szeretnének tanulni. A jogász vagy társadalomtudományi szakok állami férőhelyeit is több ezerről néhány százra minimalizálták. De miért fontos ez? Nos, aki nem kerül államilag finanszírozott helyre, annak tandíjat, vagy ahogy eufémizmussal nevezik, önköltséget kell fizetnie ahhoz, hogy tanuljon. Ezt sok tehetséges diák nem engedheti meg magának, és valljuk be, ők többen vannak, mint amennyi állami finanszírozású férőhely jut számukra.

Ugyan említésre méltó, hogy a természetudományok oktatása több államilag támogatott férőhelyet kapott, de mégis, aki két évig pél-

Néhány gondolat egyetemre jutott diákjainktól

Előző lapszámunkban korábban végzett diákjaink vallottak bárdosos tapasztalataikról. Most a tavaly érettségizett tanulók osztják meg az olvasókkal első egyetemi élményeiket.

„JAPÁN SZAK? MEGÓRÜLTÉL?!”

Amikor azon gondolkoztam, miről is írjak ebben a cikkben, fellapoztam egy tavalyi Á La Bárdost, amelyben a továbbtanulásról is szó esett. Néhány végzős volt a képen, és épp a Nagy Kék Könyvet lapozgatták. A cikk címe: Hogyan tovább? Azóta mindannyiunkat felvettek oda, ahova jelentkezünk. Túléltek az érettségit, a felvételi ponthatárok kihirdetésének kataraktikus pillanatait, a gólyatábor, és túlestünk azokon a bizonyos meghatározó elsőköni: első tárgyfelvételi időszak, első nap az egyetemen, első zéhá, első óra, amiről lógtunk, stb. – van belőlük rengeteg. És közben bebizonyosodott, hogy minden csak addig tűnik misztikusnak, amíg az ember előtte áll.

Hogy mire számítsatok, milyen az egye-

tem? E kérdést illetően más tapasztalom nem lévén, csak a saját szakomról tudok mesélni, amely a japán, illetve általánosságban a nyelvi szakokról. És csakis szuperlatívuszokban.

Nálunk, a KRE-BTK japán szakán a nyelvoktatás a következőképpen néz ki: japánból van heti 4x90 perc (abból egy nyelvgyakorlat anyanyelvi tanárral), második keleti nyelvből, ami pedig a kínai, heti 1x90 perc. Ezen kívül négy féléven keresztül heti három órában biztosítanak ingyen nyelvórákat angolból, németből, franciából, oroszról stb. a választott szinten (alapfok, középfok, felsőfok).

A legfontosabb, amit egy felvételizőnek a nyelvi szakokkal kapcsolatban tudnia kell, legyen az német, angol, vagy akár japán, hogy nem egyenlő a nyelviskolával. A három év alatt az adott ország történelmétől, földrajzától, gazdaságától elkezdve a művészeteken keresztül a vallásokig mindenről tanulni, és mindebből vizsgázni is fogsz; ez azért elengedhetetlen, mert minden ország rendelkezik egy bizonyos kollektív tudattal, amivel az anyanyelvi beszélők születésüktől fogva együtt élnek, és ha ezekkel nem vagy tisztában, sose leszel velük képes hatékony kommunikációra. (A japánokkal kapcsolatban például állandó félreértés forrása,

hogy nem feltétlenül azért bólogatnak egyfolytában mosolyogva egy tárgyalás közben, mert egyetértenek az indítvánnyal – náluk ez pusztán egy udvariassági formula...)

Továbbá, az egyetemi nyelvoktatás a gimnáziumival már jellegében is összehasonlíthatatlan, a tempóról nem is beszélve. Sajátossága, hogy sok otthoni tanulást, rászánt időt igényel, és ez a keleti nyelvekre, amiket pl. az angollal ellentétben nem vernek tíz évig az ember fejébe napi rendszerességgel, különösen igaz. Az, hogy ez alatt a pár év alatt milyen szinten fogod elsajátítani az adott nyelvet, egyenesen arányos az otthon ráfordított idővel. (Például az órán nem gyakoroltatják veled végtelenségbe nyúlóan az adott nyelvtanhoz kapcsolódó feladatokat, és nem tolnak el a dolgozatok órákkal „beszéljük meg még egyszer” címen, már csak azért sem, mert hét nem múlhat el zéhá nélkül. Ami pedig a leckeekészítést illeti: szabadon választott gyakorlat, senki sem ellenőrzi, és hiányáért nem jár egyes, ellenben az órán és a zéhában evidensnek veszik, hogy a hallgató ezt tudja.) Zéhá zéhát követ, hétről hétre megvan a megtanulandó nyelvtani anyag, olvasmány, szókincs és újabb adag írásjel, és rajtad múlik, hogy ezekből mennyit teljesítesz.

Szabadság és felelősség, az egyetem erről szól. Cserébe viszont kinyílik az ember előtt a világ, és minden új nap egy élmény.

HUBERT MIRA

z és van rengeteg szakból (jog, közgazdász stb.), így a bölcsészekből is, de a statisztikák csak az országos egészszel foglalkoznak, nem pedig egy egyetemmel. Az ELTE-n végzett bölcsészek igenis előnyben lehetnek több más főiskola vagy egyetem hallgatóival szemben a munkaerőpiacon. Éhez az ELTE-s bölcsész ritkán (vagy ritkábban) látni...

Alapvetően az egyetem teljes mértékben különbözik a bárdosos órától (már csak azért is, mert minden óra másfél órá). Vannak órák, melyekre kötelező bejárni, van, amire ajánlott, és végül van, amire nem feltétlenül kell bejárni. A szemináriumi órák azok, amik hasonlítanak egy gimis faktos órára, mivel ott kommunikálnak a professzorok a hallgatókkal. Ott a csoportlétszám 15 fő körül mozog (plusz-mínusz 5 fő). Ezekre az órákra kötelező bejárni. Az előadások azok, ahol akár 200-300 fő is ülhet egy teremben, és hallgatja az előadót, illetve nem illik félbeszakítani az előadást tartó professzort, hacsak nem kifejezetten ő kérdezi a hallgatókat. Alapvetően a professzorok nem nagyképűek, és nem zárkoznak el a diákoktól. Amiben csak tudnak, segítenek, és szívesen válaszolnak a kérdésekre. Én még nem talákoztam olyan professzorral, aki elküldött volna, ha kérdeztem tőle valamit.

A nyelvi szakok különböznek más szakoktól. Személy szerint én német minor szakon tengődök, és majdnem annyit tanulok egy németórára, mint más fontosabb történelem órára. A legnagyobb problémát abban látom nyelvi szakon, hogy sok háttértudást igényel (ez mondjuk a legtöbb szakra érvényes). A tanárt már nem érdekli, hogy megcsináltad-e a házi feladatot, vagy hogy miért nem voltál az óráján. Az teljes mértékben a magánygyed. Viszont elvárja, hogy a feladott anyagot tudjad, és úgy is veszi, hogy tudod. Rengeteget kell tehát saját magadnak otthon megtanulnod. Ez a legnagyobb baj a nyelvi minor szakokkal. Alapszakon nyilván több idő és több óra is rendelkezésre áll. Illetve a nyelvi órák szinte száz százalékban idegen nyelven zajlanak, függetlenül attól, hogy előadást hallgatunk, vagy szemináriumon (gyakorlaton) nyelvtant veszünk.

Alapvetően egy szak sem könnyű. Elengedhetetlen az, hogy szeresd, és érdeklődj a szakod iránt, különben ne gyere bölcsésznek, mert teljesen felesleges. Tévhit, hogy a bölcsész szakokat bárki el tudja végezni. Aki így áll hozzá, az néhány féléven belül abbahagyja, vagy költségtérítéses besorolást kap.

HAJAS CSABA

MÉGIS KI MENJEN BÖLCSÉSZNEK?

Ki nem bölcsész, nem is ember, hej! Hangzott gyakran a jelmondat a gólyatáborban, sok egyéb skandált frázis mellett. No de most természetesen nem a gólyatáborról szeretnék beszámolni, hanem arról, hogy milyen a bölcsészképzés az Eötvös Loránd Tudományegyetemen.

Kétségtelen, hogy évek óta az ELTE Bölcsészettudományi Kara az egyik hely, ahová

a legnehezebb bekerülni. 2011-ben a felvettek átlagpontszáma 440-450 között volt, ami jelzi a bejutás nehézségét. Én személy szerint történelem alapszakon és német minoron kezdtem meg a tanulmányaimat szeptemberben, így elsősorban e kettő szakról tudok bővebb információt közölni, de természetesen a többi szakról is tudok némi tájékoztatást adni.

Először is tisztáznám, mi a major, és mi a minor szak. Aki felvételizik a bölcsészkarra, az egy alap-, más néven major szakra nyer egy félévre szóló felvételt. A diploma elvégzéséhez 180 kredit szükséges (minden órának megvan a kreditértéke, amit az adott kurzus elvégzése után szerez meg a hallgató, például egy ókortörténeti szeminárium 3 kredit... stb.) Az alapszak önmagában 120 kreditet foglal magába. További 50 kreditet többféle módon lehet elérni. A hallgató választhatja az alapszakján belüli specializációs lehetőségeket, illetve a szakirányú képzést (történelem szakon a szakirány a muzeológiát és a levéltárat jelenti), vagy pedig egy a karon belüli egy másik szak úgy nevezett „minor” szakját, ami olyan, mint egy fél szak, tehát azt a szakot „lebutítva” tanulhatja. A fennmaradó 10 kredit általában szabad, de aki tanári pályára szeretne lépni, annak kötelezően a pszichológia és pedagógia teszi ki. Ennyit a száraz tudnivalókról.

Azt az elején szeretném leszögezni, hogy a bölcsész csak a viccben egyenlő a McDonald'sban dolgozó Mr. Segíthetekkel. Kétségtelen, hogy az országban túlkép-

A Múzeum körüli épület korábban a Pázmány-egyetem, majd az ELTE természettudományi kara volt, napjainkban pedig a bölcsészkarok ad otthont

A NAGY KÉPEK FORRÁSA: INTERNET

is írjunk szemináriumi dolgozatot vagy épp egy beadandót tökéletes angolsággal. Igaz, a szakon nincs matematika, viszont meg kell birkóznai a nyelvtudománnyal, amihez nem árt a logikus gondolkodás.

Első hallásra mindez nehéznek hangozhat, és valljuk be, az is. Úgyhogy aki csak azért jelentkezne anglisztikára, mert fejleszteni akarja a nyelvtudását, az inkább iratkozzon be egy nyelvviskolába. Folyik a szakon komoly nyelvfejlesztés anyanyelvű tanárokkal, de emellett nagy hangsúlyt fektetnek arra, hogy az

itt tanuló egyetemisták mélyrehatóan ismerjék az angolszász kultúrát is. Ahhoz, hogy itt helytálljatok, az erős középszintű tudás mellett szükség van szívből jövő elkötelezettségre az angolszász kultúra iránt.

Ha ez hiányzik, nagyon unalmasnak fogod tartani az órákat.

Miért is érdemes erre a szakra menni? Igaz, az angol bölcsészszak, de ennek ellenére elég könnyen el lehet vele helyezkedni (mint ahogy a többi nyelvszakkal is). Jelenleg az angol a világnyelv, a Föld legtöbb pontján ezt értik meg, így aki ezt a szakot elvégzi, és megfelelő tudást szerez, valószínűleg el tud majd helyezkedni. Nagyobb esélye van persze munkát találni, ha egy másik nyelvet (lehetőleg ázsiai, újlatin vagy északit) is tanul. A bolognai rendszernek köszönhetően erre van lehetőség, hisz legalább 44 nyelv közül bármelyiket felveheti a hallgató az ELTE-n minornak, azaz másodszaknak.

Anglisztika szak az ország legtöbb egyetemén és főiskoláján található, nehéz is eldönteni, hogy melyiket válasszuk. De szívem szerint az ELTE-t ajánlom. Nem azért, mert a felmérések szerint ez az ország legjobb egyeteme, vagy azért, mert ide járok. Inkább valami egészen más, a légkör miatt. A BTK Campusán színes és pezsgő élet van, mindig történik valami. A bölcsészárságok kedvesek és segítőkészek, ezért könnyű velük ismerkedni. A hallgatókon kívül ugyanezek a tulajdonságok az oktatókról is

elmondhatók: ha baj van, segítenek e-mailben vagy személyesen (főleg a szemináriumi órákon), továbbá hihetlenül nagy tudással rendelkeznek. Egyik leghíresebb oktatónk Nádasdy Ádám, a költő és fordító, aki igazán élvezetes és izgalmas órákat tart a diákok szerint, képes a kissé száraz nyelvtudományt a világ legszuperebb dolgaként beállítani.

Aki tehát elkötelezett hiva az angol nyelvnek és a nyelv mögött álló kultúrának is, annak mindenképpen az anglisztikán a helye. A biztos bekerüléshez viszont keményen kell dolgozni. A szak megjelöléséhez követelmény az emelt szintű angol érettségi. Ezen kívül nem árt egy nyelvvizsga egy másik nyelvből (ugyanis az angol nyelvvizsgát nem fogadják el ezen a szakon), vagy egy kiemelkedő eredmény az angol OKTV-n. Sok nehézséggel kell szembenézni már most, a felvételi papírok beadásának időszakában, de ha szívvel-lélekkel küzd az ember az álomszakkjáért, akkor sikerülni fog. Nekem bejött.

SCHERICH ZSÓFIA

A PÁZMÁNYRÓL ŐSZINTÉN

„Gratulálunk, EGYETEMISTA lettél! Ha azonban teljes jogú Pázmányos hallgatóvá szeretnél válni...” – közölte, nem kérek belőle. Ez volt az első gondolatom, mikor két óras sírás után kibontottam a Pázmánytól kapott értesítőmet. A kapcsolatom az egyetemmel elég negatívan indult. Teljesen kiakadtam, azon kezdtem gondolkodni, hogyan érettségizem le újra, és jelentkezem át máshová. Az volt bennem, hogy mit fogok én egy katolikus egyetemen csinálni, ráadásul Piliscsában, ami azt sem tudom, hol van.

De aztán továbbolvastam a gólyatáboros értesítőt, és eldöntöttem, hogy jó, elmegyek táborba, meglátjuk milyen is ez a Pázmány Péter Katolikus Egyetem.

Itt elsőnek mindenkinek minden ijesztőnek tűnik, de nyugi, mind egyetemi szinten, mind

társasági szinten egy hatalmas ötöst érdemel egyetemünk.

Magyar szakos vagyok, így leginkább arról tudok mesélni, hogy ott mi a helyzet, de az „öregebbek” sztorizatásából képet kapok a többi szakra is. Annyit biztosan állíthatok, hogy nagy koponyák tanítanak az egyetemen, de nemcsak, hogy nagy koponyák, hanem kedvesek és segítőkészek. Az én alapszakos tanárait szinte kivétel nélkül imádom. Leginkább a helyesírástól félttem, de Gasparics tanár úr miatt az a csütörtöki napom fénypontja. Jó, azért tudnék mondani negatívumokat is, de több a pozitívum. Katolikus egyetemenként kötelező tantárgy a bibliismeret, ami sokunknak még idegen, de nyitottak vagyunk... A kollégium légköre más, mint amit elképzeltem, viszont közel van mindenhez. De mihez is?

A bölcsészettudományi kar tulajdonképpen a bölcsészkarból és a társadalomtudományi karból áll. Az épületegyüttest a közelmúltban elhunyt világhírű építész, Makovecz Imre tervezte. Mesés szép természeti környezetben a Pilis veszi körül. A Hallgatói Önkormányzat tagjairól, munkájáról csak jót tudok mondani. Kedd esténként kötelező program a Liget sörözőbe kvízre járni, ahol a csapatokba tömörült pázmányosok jó hangulatban tornáztatják agyukat, hiszen a győztesnek jár egy ingyen kör. A Liget után a Jenőben lehet folytatni az éjszakát egy kis biliárdozással.

Amúgy a törzshelyünk a HK, azaz a Hallgatói Klub, ami az egyetemtől gyalog körülbelül öt percre található. Imádom ott lenni, iszonyat jó a társaság. A klubnál kötelező megemlítenem Lacikát, a klub irányítóját, és Norbit, a klub szakácsát, akik mindig vidámmá teszik a napomat. Pázmány-napon a hely tele volt Pázmány-pulcsis emberekkel, mert nekünk ilyenünk is van.

Összefoglalva, a Pázmány jó hely! Nem kell tőle félni! Jó társaság, szép környezet, kedves tanárok. Én imádom, bibliismerettel, kolival, mindennel együtt. Főlöles volt két órát nyafognom, hiszen ma már teljes jogú pázmányosként kijelenthetem, hogy Piliscsaba a Pázmánnyal együtt kibérelte a szívem egyik csücskét.

BÁNYAI CSEPERKE

A Szent Istvánról elnevezett Stephaneum a Pázmány nagyelőadóját (auditorium maximum) rejt. A zseniális épület Makovecz Imre tervei szerint 1995–97-ben épült

EGY CSILLOGÓ CÉ BETŰ

Amit csak a Corvinus adhat...

A munkaadó pupillája tágul a C betűs diploma láttán – tartja a büszkeséggel vegyes vicc a Budapesti Corvinus Egyetemen. Még ha ez túlzás is, valami igazság mégis lehet benne. Egy felmérés szerint, melyet a nemrég leköszönt rektor minden lehetséges alkalommal idézett, ha egy cégvezetőt megkérnek, hogy 10-es skálán jellemezze, mennyire szeretne egy adott egyetem végzett szakembert alkalmazni, rendszerint 9-et ad egy volt corvinusosnak. A kutatás szerint ezzel a Közgáz Magyarországon a legnépszerűbb egyetem, de ennél is többet árul el, hogy a második helyezett átlagosan három pontot kapott.

Aztán azt is mondják sokan, hogy ide bekerülni nehéz, aztán meg csak ülünk a büfében. Igaz, hogy a gimnázium kötöttsége után megdöbbenő a szabadság, ami rászakad az emberre a felsőoktatásban: eldöntheted, hogy alszol-e délig, vagy esetleg lelépsz az óráról, amint a legközelebbi kocsmá, bevásárlóközpont kinyit, itt senki nem fogja számon kérni, hol voltál. Mert senkit nem érdekel, van a hozzád hasonlóból – szaktól függően – 70-250 másik. De azt sem kérdezi meg senki, mi a baj, ha rosszul nézel ki, és ha nem értesz valamit, a tanárok vagy válaszolnak az emailedre, vagy inkább nem.

A szóbeszédből igaz, hogy Közgázon nincsen az órák nagy részén katalógus, mint a Pázmányon, ha elkészünk, akkor sem zárnak ki a tereméből, mint a Zrínyin, nem szórják ki az év-

folyam nagy részét az első vizsgaidőszakban, mint a műszakiskolánál, és nem tanulunk éjjel-nappal, mint azok, akik orvosnak készülnek. Egyszerűen felnőttként kezelnek minket, akinek már nem szükségessé megmondani az örök igazságokat. De ha nem élünk a kínálkozó lehetőséggel, amelyekből – valljuk be – itt van a legtöbb, csúnyán megjárhatjuk. Az csak egy dolog, hogy vizsgaidőszakra mindenki rájön, a szabadság egyben felelősség is: ha nincs jegyzeted, akkor szívességet kell kérni, hogy adjon neked valaki, aminek a vizsonzását jobb esetben megúszhatod egy tábla csokival, rosszabban egy kis anyagi áldozattal, és csak remélni lehet, hogy az anyag olvasható és érhető. De annak az esélye is megvan, hogy a szemedbe mondják, hogy sose láttalak még, azt hiszed, a rabszolgád vagyok?

Ugyanakkor az, aki nem tanul, és nem ért a szakmájához, nincs eszénel, hogy kapcsolatokat építsen, csatlakozzon a sok-sok diákkör egyikéhez, jó szakmai gyakorlatra menjen, vagy külföldön töltsön egy fél évet (egy másik felmérés szerint a Corvinusnak van a legtöbb külföldi kapcsolata, így itt a legnagyobb az esély, hogy valaki Erasmus-ösztöndíjas lehessen), azon nem fog segíteni a cirádás C betű sem, ha egyszer végez.

Ezek után ki menjen a Corvinusra? Először is az, aki képes okosan élni a szabadságával. Másfelől az sem árt, hogy ha valaki gazdaság-elemző vagy pénzügy-számvitel, de még egy könnyebb gazdaság-menedzsment szakra akar jelentkezni, matek faktot választ. Mert valóban:

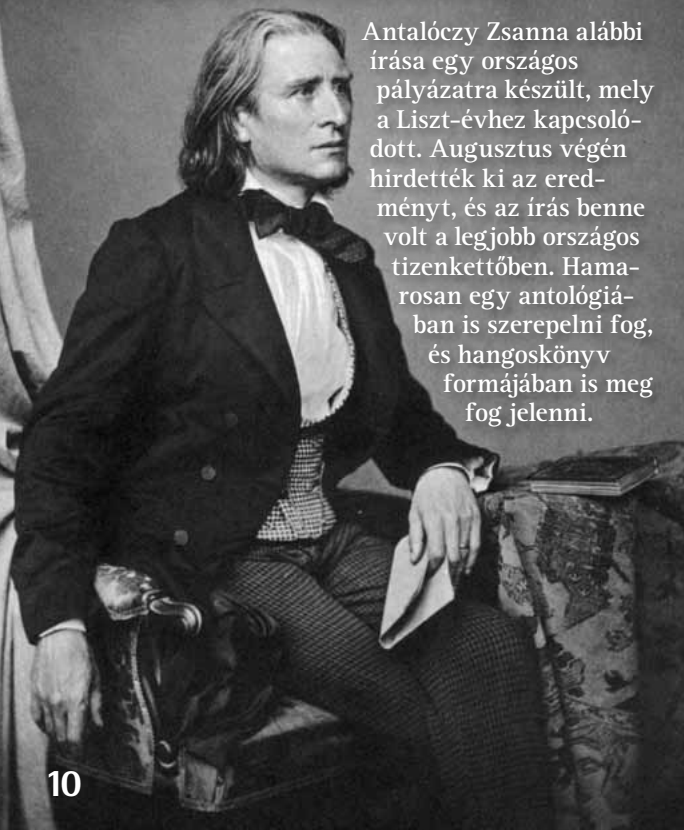
egy jó nyelvvizsgálóval, töri vagy angol emelt érettségivel felveszik a jelentkezőt, de megfelelő ismeretek híján a második matematikaórát sem fogja érteni, nemhogy a továbbiakat, vagy az erre épülő tárgyakat.

De ha valaki csak akkor szeret számot látni egy könyvben, ha az évet jelent, és ragaszkodik a Corvinushoz, emellett még a nyelveket is kedveli, akkor a nemzetközi tanulmányok a jó választás. A ködös, de – valljuk be – jól hangzó elnevezés egy olyan szakot takar, amely elvégzése (mármint az alap- és a mesterképzés is, a BA önmagában semmit nem ér!) után a Külügyminisztériumban vagy más minisztériumok nemzetközi kapcsolatokkal foglalkozó osztályain, nemzetközi szervezetekben (például az EU és az ENSZ különböző szakosított intézményeiben) helyezkedhet el, vagy folytathatja a doktori iskolában, és egy-egy térség szakértőjévé képezheti magát. Rengetegen, sőt mondhatni többségben vannak azok, akik teljesen más úton folytatják. Ugyanis a képzés alatt mindenből tanítanak egy kicsit: történelmet, politológiát és nemzetközi kapcsolatok elméletét, különféle jogágakat, közgazdaságtant és pénzügyeket, és ami a legfontosabb, nyelveket.

Igy olyan széleskörű műveltséget lehet szerezni, ami, ha kellő talpraesettséggel párosul, lehetővé teszi, hogy a csillogó C betűvel teljesen más munkahelyekre is jelentkezessünk, mivel ma már a legtöbb cég továbbképzési alkalmazottait, a diplomát csak a tanulási készség jelének tekinti.

SZÜCS ÁGNES
(BCE TK, nemzetközi tanulmányok, MA I. évf.)

A Liszt Ferenc- emlékévkévé lezárása

Antalóczy Zsanna alábbi írása egy országos pályázatra készült, mely a Liszt-évhez kapcsolódott. Augusztus végén hirdették ki az eredményt, és az írás benne volt a legjobb országos tizenkettőben. Hamarosan egy antológiában is szerepelni fog, és hangoskönyv formájában is meg fog jelenni.

Marie d'Agoult grófnő visszaemlékezése:

Hosszas gondolkodás után döntöttem úgy, hogy itt, a párizsi elmeklinikán érzelmileg összetörve, életem hatvanharmadik évében a nagyközönség elé tárom Liszt Ferenchez fűződő kapcsolatomat.

A régen elmúlt botrányok a szökésünkkel kapcsolatban és az együtt töltött éveink még most is tisztán élnek bennem így negyvennégy év távlatából is. Bár életem korai szakaszát a szülői szigor és irányítás alatt éltem át, és így visszatekintve a későbbiekben elkövetett hibáim is az önállóságra való törekvésem miatt következtek be.

A nagyvilági élettel a kapcsolatom a nálam tizenöt évvel idősebb férjemmel, Charles Louis Constance d'Agoult gróffal kötött házassággal kezdő-

dött. Gazdag párizsi nőként megengedhettem magamnak, hogy színelőadásokat és többek között hangversenyeket rendezek a házamban. Egy ilyen alkalom során talákoztam Vele először. Teljes mértékben elbűvölt zongorajátékával, ezért is kértem fel többször, hogy – legfőképp a hölgyek örömeire – szórakoztasson minket a szalonomban. Végül 1832-ben döbbsentem rá, hogy elért engem is az úgynevezett „Liszt-ígézet”. Nem sokat kellett várnom, és megtudtam, hogy ő is ugyanígy érez irántam. Eleinte plátóinak indult a szerelem, hisz nekem családom volt, de nem tudtam visszafojtani az iránta érzett szerelmemet. Így kezdődött a viszonyom Liszt Ferencel.

Ez alatt az idő alatt sok mindent megtudtam róla. Többek között azt, hogy kilencéves korától csodagyerekként emlegették, hisz már akkor is mesteri szinten zongorázott, és hogy tudását többek között a híres zongoraművésztől, Antonio Salieritől szerezte. Rengeteget mesélt nekem az életéről, és boldog voltam, mikor együtt lehettem vele, de ennek az időszaknak legidősebb lányom, Louise halála véget vetett. A tragédiám rádöbbsentett arra, hogy ilyen fiatalon és szépségem teljében nem pazarolhatom el az életem egy idős férfi mellett gazdagon, de boldogtalanul.

A kezdő lépésre akkor szántam el magam, mikor teherbe estem Lisztől. Az ő javaslatára

Hlolyák Anna (13. c) akár ilyennek is képzelheti el Marie d'Agoult portréját. Műveivel már a Bárdos Gimigalériájában is találkozhattunk

→ felvállaltam kapcsolatunkat, és nagy felháborodást keltve elszöktem vele Franciaországból Bazelbe. Egy éven keresztül éltünk Genfben addig, amíg lányunk Blandine meg nem született. Ez az időszak lehetőséget adott nekünk arra, hogy igazán megismerjük egymást, és észrevegyük közös vonásainkat. Mindkettőnk életében volt egy meghatározó személy. Az anyém Goethe volt, míg az övé Beethoven. Az íróval még nagyon kicsi lányként találkoztam Frankfurtban, és még a mai napig emlékszem, ahogy szöke hajamat megsimogatta, és valahányszor fölidéztem, emléke mindig erősebbé és jobbá tett. Liszt elbeszélése szerint a legnagyobb motivációt Beethoven – ahogy ő nevezte – „felszentelő” csókja adta. Liszt segítségével újra zongorázhattam és énekelhettem, amire addigi életem során nem jutott időm.

De ekkor kellett rádöbbenem, hogy milyen ember is ő valójában. Nem számoltam azzal, hogy annyit lesz távol, és gyermekünk nevelése

az én vállamra szakad. A becsvágya nem ismert határokat, és azt hitte, hogy a hölgyhallgatóságból képesek leszünk megélni. Elismert művész volt, de nem keresett annyit, hogy el tudja tartani a családját, és jöszerevel az én vagyonomból éltünk. Nem sokkal később el kellett utaznunk Genfből, és visszatértünk Párizsba, ahol George Sanddal közös szalont vezettem. 1839-ben Itáliába költöztünk, és nyár elejétől egészen október végéig ott is maradtunk. Liszt munkái miatt nem sokáig laktunk egy helyen. Bellaggio érintésével Milánóban, Velencében, Firenzében majd végül Rómában laktunk.

Vándoréletünk alatt még két gyermekünk született: 1837-ben Cosima és két évvel később Daniel. Gyerekeimet már próbáltam úgy nevelni, hogy ne nagyon hasonlítsanak az apjukhoz, mert Liszt modora, viselkedése az évek során sokat változott. Kezdetben én egy visszafogott, zseniális zongoraművészből szerettem bele, de az idő múlásával be kellett látnom, hogy egy szenciáshajhász, fondorlatos és pénzéhes férfit vált. Túltengett benne a magabiztosság és a hiúság. Állítása szerint a hölgyek a Dantéhoz hasonló arcvonásait nagyon kedvelték, és azért fordította mindig féloldalasan a zongorát, hogy az arcéle érvényesülhessen. Néhány előadásán kezdetben én is részt vettem, de az alábbi okok miatt alábbhagyott a lelkesedésem. Sokan panaszkodtak rá, hogy túl erősen üti a zongorát, ami így nem kevésszer tönkre is ment, de ő csak azt válaszolta, hogy így hitelesebb előadást tud nyújtani. Ezek után tisztázódott bennem az is, hogy már nem ad mások véleményére, nem úgy, mint régen. A kapcsolatunk az idő múlásával csak romlott. Ennek következtében már nem tudtam bízni benne, és mikor különböző hölgyekkel való közelebbi kapcsolatairól kezdtek pletykálni az emberek, már nem tudtam, kinek higgyek. Ezen nők közé tartozott Belgiojoso hercegnő, Lola Montez és Marie Duplessis.

Kapcsolatunknak nem tett jót a folytonos különélés, és mikor 1838-ban egyedül hagyt Velencében a gyerekekkel, hogy elmehessen Bécsbe jótékonyági koncertet adni a pesti árvízkarosultaknak, akkor döntöttem el, hogy végleg szakítanunk kell, mert már nem bírtam a folytonos színészkedést és bájolgást a nagyközönség előtt. 1839-ben elváltunk egymástól, de akkor még reménykedtem, hogy a pénzügyi gondjaink megoldásával újraéleszthetjük a bennünk nyugvó parázst.

Életem rendezése végett visszaköltöztem a családomhoz Párizsba. Kibékültem a családtagjaimmal, és folytattam Liszt előtti életemet, de már új ambíciókkal. Daniel Stern néven cikkeket írtam a Presse című lapba, és saját pénzen szalont nyitottam. Mindeközben Liszt Európában koncertezett. Sokszor csatlakoztam hozzá, és három nyarat is együtt töltöttünk Nonnenwerthen, a Rajna egyik szí-

getén. Az újrakezdést követően viszont újra előjöttek a régi problémák, és mindketten a végleges szakítás mellett döntöttünk. Semelyikünk sem tudott volna stabil hátteret biztosítani a gyerekeknek, ezért közös megegyezés alapján ők Liszt édesanyjához kerültek.

A külön töltött évek során kevésbé tartottuk a kapcsolatot. Néhányszor váltottunk csak levelet gyermekeink sorsa felől. Lisztben viszont megint nagyot kellett csalódnom. Közös lányunk, Blandine és fiúnk, Daniel halálát követően nem nyilvánította ki részvétét azzal az indokkal, hogy túl akar lépni a múltunkon, és sebzett szívemet a tragédia után még azzal is sújtotta, hogy eljegyezte Sayn-Wittgenstein hercegnőt.

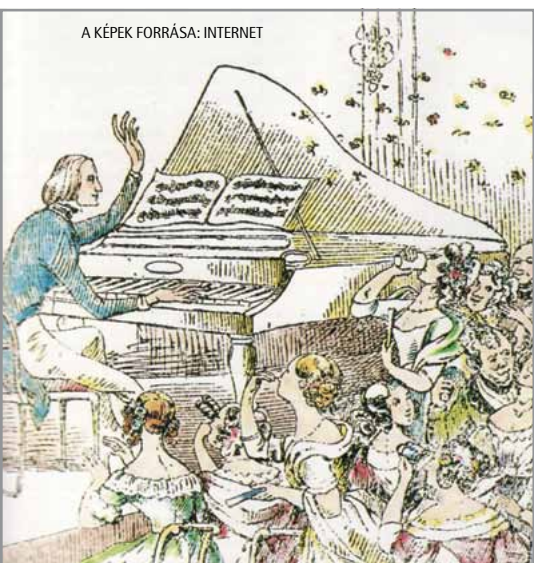
Liszt Ferenc nélküli éveimet cikkek publikálásával töltöttem, és írtam egy könyvet magunkról. Ahogy a Nélidában, vagyis az 1846-os könyvemben is olvasható, Lisztet kemény kritikákkal illettem, és súlyosan bíráltam, de az akkor volt... Ma már más a véleményem, más szemmel látom a dolgokat, így az örület határán, család és barátok nélkül, egy intézetbe bezárva, magányosan. Szomorú óráimban előveszem levelét, amit még akkor írt, mikor szeretett, és összeszorult szívvel olvasom...

Marie! Marie!

Ó, hadd ismétljem meg százszor e nevet, három napja velem élt, fojtogatott, lángra lobbantott. Én nem írok neked, nem, én melletted vagyok. Látlak téged, hallak téged... Öröklét a karjaidban... Mennyek, poklok, minden benned van és a mindennél is több... A kicsinyes, óvatos, szűkös valóság nekem már nem elég. A teljeségig kell megélnünk életünket, szerelmünket, bánatunkat...! Ó! Azt hiszed rólam, hogy képes vagyok az önfeláldozásra, a tisztaságra és a kegyességre, ugye hiszed? Erről most ne essék több szó... A te dolgod, hogy kérdezz, hogy levond a következtetést, hogy megvált, ahogy jönnek látod. Hadd legyenek örült, tébolyult, hiszen semmit, az égvilágon semmit nem tehetsz értem. Jó nekem, hogy most hozzád szólhatok.

Ennek így kell lennie! Így kell lennie! ■

À LA BÁRDOS 🍷 A Bárdos László Gimnázium élménymagazinja. Megjelenik ötször egy tanévben. XXIV. évfolyam, 2012. farsang hava. Lapszerkesztők: Antalóczy Zsanna, Madarász Anna. Munkatárs: Rácz Réka. Olvasószerkesztő: Sipos Etelka. Felelős szerkesztő: Dobrova Zita. Technikai szerkesztő: Nagy Tamás. Felelős kiadó: Pleier Tamás igazgató. A lap címe: Bárdos László Gimnázium. 2800 Tatabánya, Gál István-ltp. 701. Tel.: 34/311-749 E-mail: zekany@chello.hu, dzit@vipmail.hu A korrekt tájékoztatás érdekében a cikkek akkor is megjelennek, ha tartalmukkal a szerkesztőség nem feltétlenül ért egyet. A címlapon Nagy Tamás felvételén Moser Tamás és Vécseynek Kiss Ibolya az adventi est záró énekszámának főpróbáján gyakorolnak tanulóikkal

Liszt Ferenc előtt a bécsi béli publikum gögös érdektelenséggel hallgatta a jobbnál jobb muzikusokat. Az ő dallamaitól viszont szinte megrészegültek a hölgyek

A valódi beugró

– aki megmentett egy színházi előadást!

Különleges előadásban lehetett részünk a Jászai Mari Színház Viharos éjszaka című előadásán, ugyanis a szereplők között feltűnt iskolánk egyik tanulója. Lapunk munkatársa a 10. c-ben tñuló Csizmadia Edinával beszélgetett.

Szerencsésnek érezhetem magam, hogy ismerem Edinát, és főleg azért is, hogy megnézhettem első színpadi szereplését. Mivel „beugró” szereplő volt, rengeteg tennivalója akadt az előadása előtt, amiről nekem is mesélt.

☛ Mi volt a legnehezebb feladatod az előadás előtt?

– Megtanulni beszélni és cigizni egyszerre. Még soha nem dohányoztam az előadás előtt, ezért elég sokat kellett gyakorolnom, hogy valóságos legyen. Az előadás előtt két héttel tudtam meg, hogy a szerepet átírták rám, ezért onnantól kezdve minden próbán cigivel a kezembe kellett beszélnem.

☛ Ezek szerint a szövegtanulás nem volt nehéz feladat.

– Nem, szerencsére. Folyamatosan próbáltam a jeleneteket, még azelőtt is, hogy kiderült, én

játszom el a szolgálányt. Így végül egész jól megragadt a szöveg, és nem kellett vele olyan sokat foglalkozni.

☛ Mik a terveid a színházzal?

– Két éve vagyok tagja az Orfeusz társulatnak, de már előtte oviban és általános iskolában is sokat szerepeltem. Igaz, eleinte csak verset mondtam, később azonban kisebb előadásokban is felléptem. Mindenképp szeretnék még a színháznál maradni. Gimnázium után pedig a színművészetire menni. A jövőmet nem is tudnám elképzelni a színház nélkül.

☛ Mesélnél nekem arról, hogyan kerültél a társulathoz?

– Általános iskolás voltam, amikor felajánlották nekem, hogy bevinnék a társulatba, de aztán kiderült, hogy még túl fiatal vagyok hozzá. Azt mondták, hogy ha már gimis leszek, akkor beléphetek. Amikor elkezdtem a gimnáziumot, az volt az első célom, hogy bekerüljek a társulatba. Felkerestem, akit csak tudtam, és végül elírányítottak a megfelelő emberhez, így sikerült bekerülnöm, és azóta is a társulatban vagyok, és a többi tag szeretné, ha még sokáig ott is maradnék.

☛ Egy különleges szerepet kaptál ebben a darabban. Milyen közös vagy éppen eltérő tulajdonságaid vannak az általad játszott Spiridonnal?

– Először a közös tulajdonságokkal kezdeném. Spiridonhoz hasonlóan én is minden egyes al-

kalmat kihasználok arra, hogy olyan dolgot csináljak, ami nekem jó. Ezen kívül nagyon életvidám vagyok csakúgy, mint Spiridon karaktere. Ezzel szemben furcsa volt a szerep, mert soha nem kerültem még olyan helyzetekbe, mint a darabban. Gondolok itt a dohányzós jelentre és arra a jelentere, amikor a darab egyik szereplője, Téns úr megvert. A tulajdonságok ellenére nagyon szeretem ezt a szerepet, és nagyon remélem, hogy a későbbi előadásokon is én játszhatom Spiridont.

☛ Nagyon köszönöm, hogy válaszoltál a kérdéseimre, és további sok sikert a színházban.

Érdemes volt elmenni erre az előadásra, Edina nagyon ügyesen játszotta a szerepet, de bevalása szerint „nincs kis szerep, csak kis színész, ma Hamlet, holnap statisza, de mindenkor művész”.

PONGRÁCZ DÓRA

Az objektív szubjektív világa

André Kertész retrospektív

hogy Kertész egész életében hű maradt szemléletmódjához. Első fényképezőgépét 1912-ben kapta, 1914-ben pedig már újszerű, éjszakai fotókat készített, alkotásai eltértek az időszak uralkodó irányzataitól. Fotóit először 1917-ben jelentették meg.

A József nádor termek aijáján belépve először meglepődtem, mert egy nagyítót kaptam: az első teremben található képeket csak ezzel láthattam rendkívül kis méretük miatt. Itt Kertész magyarországi tartózkodásának eseményeiből és katonaságából kaptam izelítőt.

1925-től viszont tizenegy éven át már Franciaországban élt Kertész. Ekkor hozta létre a „hiány portréját”, amelynek lényege, hogy a fotós többet sejtet, mint amennyit megmutat, és így szinte életet lehel a tárgyakba. Megörökített árnyakat, játszott a fényekkel, és előszeretettel készített képeket éjszakai világításban. Az országban három év alatt ismertté vált, 1927-ben pedig az egyik galéria már kiállítást rendezett képeiből. Ezekben az években vált Kertész az avantgárd fényképezés vezető alakjává, és ezzel együtt könnyen jött a hírnév és a csillogás. Ő lett a nemzetközi modernizmus képviselője, és ő kezdeményezte a fotóriportok készítését. Ebben az időszakban több olyan kép

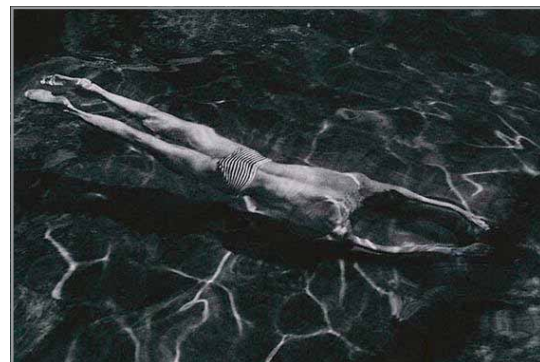
Zsenik voltak a hazánkból kivándorolt és zsenik az itt maradt fotográfusok. Nyugaton vált világhírűvé Kertészen kívül Brassai Gyula, Robert Capa, Munkácsi Márton és Moholy-Nagy László. Nemcsak fényképészként, de fotótechnikai feltalálóként is jelentős Dulovits Jenő fizikatanár munkássága. Itthon alkotott maradandót – többek között – Vámos László és Fényes Tamás.

is készült, amelyeket barátai vagy művésztársai lakásán vagy műtermeiben készített.

Az 1930-as években két könyv is megjelent, amelyek André Kertész fotóit tartalmazták. Bölöni György Az igazi Ady című könyvének illusztrációit ő készítette, és kiadták saját albumát is (Párizs André Kertész szemével), amelyben Kertész a fény városát szubjektív nézőpontból mutatja meg. A kiállításon

ezebből a könyvekből is láthattunk néhány oldalt.

A fotós sokoldalúságát és szabad alkotói énjét mutatja, hogy az ágyon heverő múltból kezdve a birkák fotózásán keresztül a meztelen nők torz szemszögből való megmutatásáig (Torzulások című sorozat) minden hétköznapi és szokatlan vagy hétköznapiságában szokatlan témát megörökített (például kéményekről

Szeptember 30-tól volt látogatható a Magyar Nemzeti Múzeumban az a kiállítás, amely André Kertész munkásságát mutatta be. A nagyközönség Kertész vintázsai és az általa jóváhagyott kópiák között barangolhatott több termen keresztül.

André Kertész – azaz Kertész Andor – fotográfiája „gondolkodik és minket is elgondolkodtat”. Ezt olvashattuk a kiállítás termék aijájá mellett. A művész képeinek fontossága az alkotó gazdag érzélemlilágában rejlik, és abban,

Búcsú Garas Dezsőtől

Kétezer-tizenegy december 30-án elhunyt Garas Dezső, a Nemzet Színésze. Ez a hír megdöbentette az egész országot, hiszen halálával az egyik legkiválóbb magyar színészt veszítettük el.

Garas Dezső azon kevesek közé tartozott, akik elmondhaták magukról, hogy szinte az összes színésznek járó magyar elismerést megkapták. Garast 2000-ben a Nemzet Színésze-nek választották, de emellett sok más díjat és kitüntetést kapott, többek között Kosuth-díjat és Jászai Mari-díjat, utóbbit kétszer is neki ítélték.

Garas Dezső 1934-ben született, akkor még a Grósz családnevet viselte. Családjából

Garas Dezső alakja leginkább két nagy szereppel forrott össze Sándor Pál két filmjéből. Az egyik a Régi idők focija (1973) főhőse, Minarik Ede, a mosodás, aki úgy keresi a megváltó csapatot, mint Hilario a mesterlövészeit, mert itt is óriási a tét: egy álom – a Csabagyöngye SC bejutása az MB I-be. A másik a Ripacsok (1981) Stock Edéje, aki megpróbálja méltósággal elviselni a munkájából és egy barátságából való kizárását, és ami talán még ennél is nehezebb, azt, mikor lehetősége van mindkettőbe visszakérülni. Az Edék mellett sokáig emlékezni fogunk még Gothár Péter Szamárköhögés című filmjéből (1987) az apára, aki 1956 október–novemberében igyekszik egyben tartani – ha már az országot nem lehet – széthullóban lévő családját.

senki sem foglalkozott színészettel, de Garas tehetségére már iskolás korában fény derült. Előszeretettel szórakoztatta osztálytársait, úgymond ő volt az osztály bohóca. Csodálatos humorérzékét a későbbiekben sem veszítette el, sőt súlyos betegsége ellenére is vidámnak és szellemesnek mutatkozott.

Színház- és filmművészeti tanulmányai után először a Nemzeti Színházban lépett fel. Ekkor ismerkedett meg Töröcsik Marival, akivel nemcsak, hogy számtalan filmben és színpadi műben játszott együtt, de életreszóló barátságuk jelentősen befolyásolta mindkettőjük életét.

Garas ezek után nem sokkal a filmek világába is belekösztolhatott, mivel 1954-ben megkapta első filmbeli szerepét (Ifjú Schnapsz) Makk Károly Lilomfi című alkotásában. A fantasztikus színészgárdát mozgató filmben emlékezetes epizódszereplő lett. Persze ez csak a kezdet volt, mert innentől kezdve rengeteg filmes és színpadi szerep várt rá. Leghíresebb filmjei között találjuk a Két emelet boldogságot, a Régi idők fociját, a Ripacsokat, amelyben Kern Andrással tűnt fel a mozivásznon, illetve ide sorolhatjuk Szabó Magda híres regényéből, az Abigélből készült tévéfilmsorozatot is. Utolsó filmje 2011-ben készült el Világjobbítók címmel. Szomorú tény, hogy ha a mai gimnazista korosztályt megkérdezzük, tudják-e ki volt, a többség a nagyszerű alakítások helyett legfeljebb az Életképek című teleregényből ismeri.

A filmművészeti sikerek mellett azonban nem szabad megfeledkeznünk Garas Dezső színpadi munkásságáról sem, hiszen olyan híres írók műveiben mutathatta meg tehetségét és sokszínűségét, mint Shakespeare, Molière, Dosztojevszkij, Madách Imre vagy Rejtő Jenő. Élete során többek között feltűnt a Madách Színházban, a Katona József Színházban és a Vígszínházban is, fontos tagja volt a sajnós rövid ideig működő Művész Színháznak, de végül 2004-ben visszatért a Nemzeti Színházhoz, és még tavaly decemberben is a ennek színpadjáról szórakoztatta rajongóit. Bár úgy tervezte, hogy végleg visszavonul, Töröcsik Mari kérésére még egyszer utoljára fellépett Fejes Endre és Presser Gábor Jó estét nyár, jó estét szerelem! című darabjában.

Garas Dezső emellett, hogy kiváló színész volt, rendezéssel is foglalkozott. Rendezőként először Eduardo De Filippo

KELL EGY CSAPAT!
(RÉGI IDŐK FOCIJA,
1973)

Ezek a kísértetek című darabjában próbálta ki magát. Később több mű rendezésére is felkérték, Az ember tragédiájából a hagyományos változat

ITT NEM KÉR
BOCSÁNATOT
SENKI! (SZAMÁR-
KÖHÖGÉS, 1987)

A KÉPEK FORRÁSA: INTERNET

készített sorozatot). Képes levelezőlapokat is készített, ezeket barátainak és családjának küldte el egy-egy üzenettel.

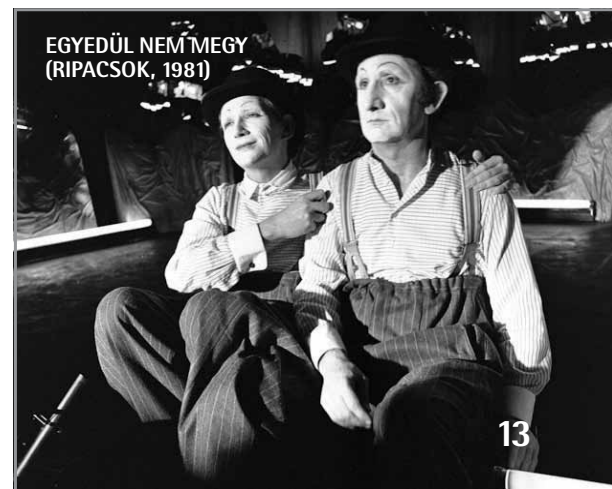
Amikor New York-ba költözött, eleinte hírességek otthonait fényképezte, majd a Vogue magazinnak készített divatfotókat, és segített Robert Capa könyvének tervezésében. Az itt töltött éveit nagyban meghatározta a magány, ekkor rengeteg olyan képet készített, amelyeknek ez volt a fő témája. Életének utolsó éveiben pedig – felesége halála után – a polaroidok után kezdett érdeklődni. Alkotói munkásságának egyik csúcsa, hogy önálló kiállítása volt a velenicei Fotográfiai Biennálén, és megjelent Hetven év fotográfiája című könyve is – több másik mellett.

A kiállítás Kertész tudósító és illusztrációs korszakával zárult, és – még mielőtt kiléptünk az ajtón – egy, a művész életéről készült filmben is belenézhetünk. Maradandó élményt jelentett a kiállítás!

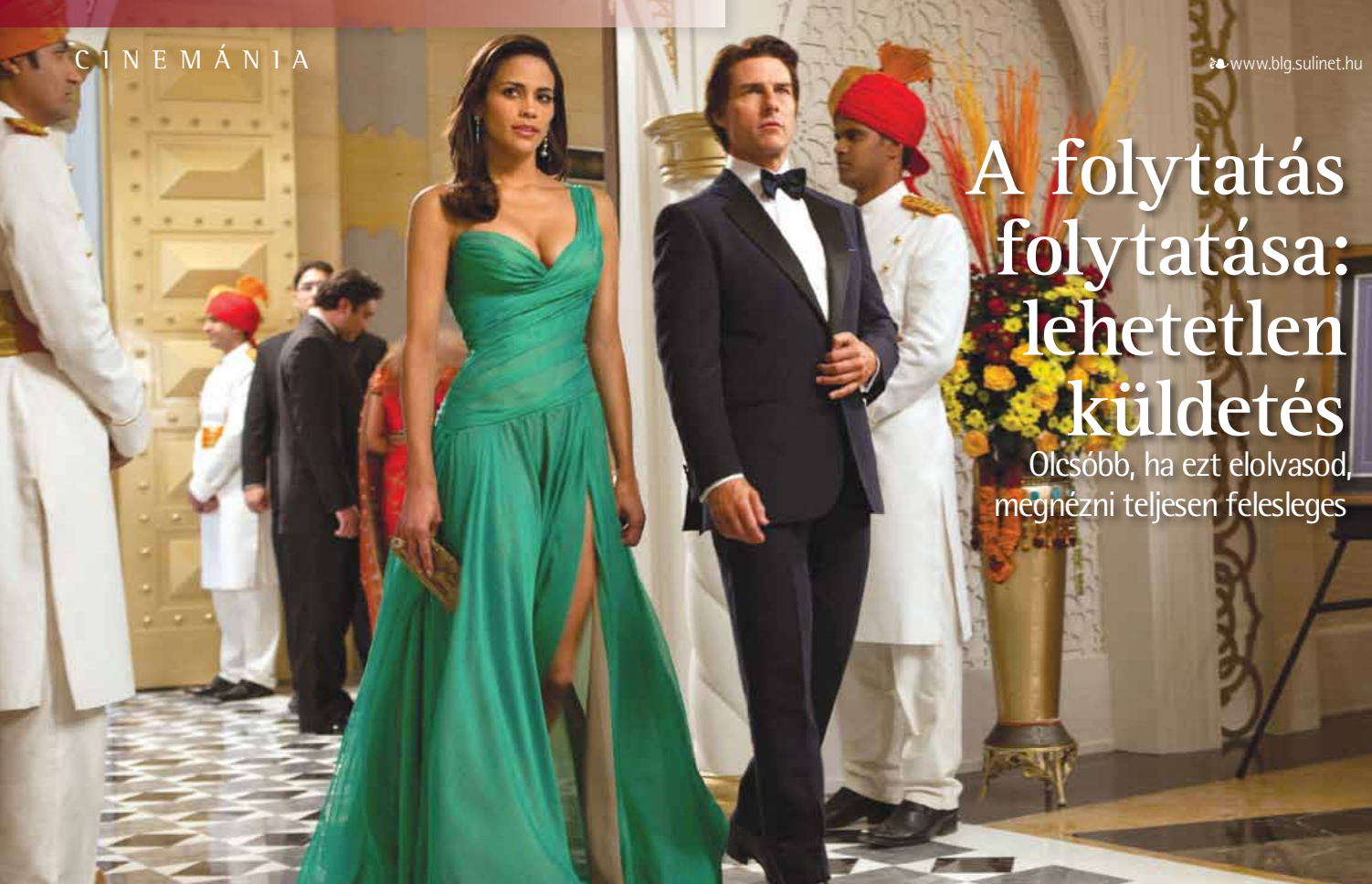
FÜLÖP LUCA

mellett a bábszínházi adaptáció elkészítését is neki köszönhetjük, továbbá az ő nevéhez fűződik a Legényanya című magyar vígjáték is.

Garas úgy tervezte, hogy idén áprilisban még egyszer utoljára színpadra lép Töröcsik Marival és Varnus Xavérral. A sors fintora, hogy vesebetegsége miatt megkérte Töröcsik Marit, ha esetleg egészsége nem engedné, hogy fellépjen, tartsák meg az előadást egy róla készült fényképpel a kezükben. Akkor ezt még nem vette komolyan, hiszen bizakodó volt betegségével kapcsolatban, de sajnós az élet közbeszólt. Az áprilisi előadás fájdalmas emlékezés lesz, mert a tervek szerint Garas Dezső kérése teljesül: mementó lesz arról, micsoda hiány a magyar színjátszásban az ő elvesztése. RÁCZ RÉKA

EGYEDÜL NEM MEGY
(RIPACSKOK, 1981)

A folytatás folytatása: lehetetlen küldetés

Olcsóbb, ha ezt elolvasod, megnézni teljesen felesleges

AZ OLDALPÁR KÉPEI AZ INTERNETRŐL SZÁRMAZNAK

TÉMÁNK a Mission Impossible 4, azaz a „Fantom protokoll” címet viselő legújabb Tom Cruise-féle lehetetlen küldetés. Sokat vártam a filmtől, hisz ez már alcímet is viselt, de csalódom kellett. Úgy tűnik, hogy az első film (1996-ban készült) óta, tényleg lehetetlen küldetés ezt a filmet normálisan folytatni. A második egy katasztrófa volt, a harmadik már a látvány terén jobbat nyújtott, de még mindig sok jogos kritikát kapott. Tehát volt egy kis remény arra, hogy a negyedik rész még jobb lesz. Az első film kitarató rajongói azóta is keresik annak az élményét, keresik a kapcsolódási pontokat, és azt, hogy mivel menthetik a folytatásokat.

Tehát a negyedik rész története. Kezdképp: Magyarország, Keleti pályaudvar, egyetlen hibával, hogy a Keleti pályaudvar közelében egyetlen toronyóra nincs, de kedves rendezőnk, Brad Bird (Hihetetlen család, L'ecsó) tett oda a magyar közönség örömeire, és még nem is a MÁV gyönyörűségei szerepelnek tíz másodpercre a filmben, nem tudom, most örülünk, vagy bánkódjunk. Majd lelővik az egyik ügynököt, és ellopják a titkos iratokat tőle, ennyi is volt a történet Magyarországon.

Következő kép: Moszkva, Hunt ügynök börtönben, és társai jönnek kiszabadítani, ami elég viccesre sikeredett, hisz hősünk nem akar semmiképp barátja nélkül kijönni, így elbajlódna vele egy darabig, de végül is sikerül kijutniuk. Majd kapnak egy feladatot, hogy a Kremlből kell a csapatnak ellopnia az atombombák indító kódjait. De hiba lép fel, feltűnik a fő gonosz (Michael Nyqvist „Kurt”), akitől mindenki retteg, és egy nyílt rádiócsatornán jelenti Huntnek, hogy kész a feladattal, a Kreml aláaknázva, ezzel azt a látszatot kelti, mintha hőseinkkel lenne. A Kreml fellobban, és az IMF-et (Impossible

Mission Force) felosztják, mivel mindenki terroristának tartja őket.

A történet innen kezd érdekes lenni, hisz Huntnek fű alatt kell cselekednie, nincs segítség, csak arra a három emberre számíthat, aki vele van. A csapat akkor egy kutyüzseni (Simon Pegg „Benji”), aki mindent fel tud törni, egy dögös csaj (Paula Patton „Jane”), aki csak azért van itt, mert az ő barátját ölték meg nálunk, és még egy pasi (Jeremy Renner „Brandt”), akiről kiderül, hogy miatta halt meg Ethan felesége, és hasonló kiképzett ügynök, mint maga Ethan. Ezzel a maroknyi csapattal kerekedik fel Ethan, és menti meg a világot egy globális atomháborútól. Ezzel nincs is semmi baj, de majd elárulom, hogy sikerül ez neki.

Nos, indulunk Dubaiba, ahol a Kalifa toronyban szállászik a csapat, ahol egy cserét próbálnak lebonyolítani. Nem öltöznek be, nincsenek maszkok, mert nem sikerült csinálniuk. Ez a sorozat attól volt híres, hogy maszkokba öltöztek a hősök, saját identitásukat megmásvitva dolgoztak, de ez az eddig fontosnak gondolt elem teljesen eltűnik ebben a filmben. Természetesen a csere előtt még be kell törni a torony központi szerverébe, azaz fel kell mászni 11 emeletet. Ki más, ha nem hősünk vállalkozna rá... kap egy csodakesztyűt, ami megtartja, és odatapad az üvegre, de persze elromlik a csodatechnika, így pusztá kézzel mászik. Lefelé már egy ugrással oldja meg, amit elvett, és majdnem leesik, végre látszik, hogy azért kezd már öregedni ügynökünk. Mindent feltesznek arra lapra, hogy nem ismerik a cserepartnerek egymást és őket sem, és a lehetetlennek tűnő feladatot kisebb problémák árán szerencsére megoldják. De a gonosznak leesik, hogy Hunt ügynök, így utána fut, de annyira ám, hogy

még a homokvihart is képes lefutni, és a jó és gonosz harcát BMW-k harca követi szokásos autóösszetörős jelenetekben.

Majd hőseink egy sejkhez mennek, mert nála is vannak titkos adatok, oda is egy vadonatúj BMW prototípussal. Itt is problémákba ütköznek, de legyűrűk, a kompjüterzenink leállítja a rendszert, így az újonnan bejövő csapattagunk (Brandt) leveti magát a mélybe, és megáll a föld felett pár centire. Ezzel a jelenettel nem lenne semmi baj, ha nem lett volna ez a jelenet anno Hunt ügynöké. Ki ne emlékezne az első részből arra a jelenetre, mikor a számítógépszobába leereszkedik, megcsúszik a kötél, és a föld felett alig két centire megáll? A jelenet a film egyik védjegyévé vált, olyan, mint például a Matrixban a golyóelkerülő jelenet, és nem csak hogy nem Hunt ügynöké ez a jelenet, ami megint csak jelzi, hogy azért már öregszik, hanem nincs kötél, ahelyett egy mágnes tartja meg Brandtet, teljesen odavész a hatás, átvesz mindent a technika.

És lassan itt a vége, nem sikerül a csapatnak megakadályoznia, hogy a gonoszunk kilője a rakétákat, és a Föld elpusztul. Na jó, nem. (De aki meg akarja nézni, most ne olvassa tovább!) Mert az utolsó percekben, a vég előtt, Ethan elkezd vele verekedni, először alulmarad Ethan, el van törve a lába, mindenhol folyik a vér belőle. Ekkor jön a nem várt fordulat. Az, amit én a filmtörténelem egyik legnagyobb ostobaságának tartok: a gonoszunk leveti magát 30 méter mélybe. De komolyan, ki csinál ilyet? Ott vagyok, a csapat nem tud mit tenni, nálam a rakétaindító kódja, ki van löve a rakéta, erre a 180 IQ-val rendelkező gonoszunk, aki mindent véghezvitt, leveti magát, és zuhan vele a táská is, amiben a megállítás kulcsa van. Komolyan azt

Az alcímben idézett sor első olvasásra semmi ellentmondást nem tartalmaz, hétköznapi értelemben használva teljesen érthető kifejezésekből áll. Azonban filozófiai tekintetben olyan kérdéseket feszeget, amelyeket már számos nagy gondolkodó felvetett: milyen időtartamot értünk a „most” kifejezés alatt? Hogyan követik egymást a „mostok”, mint az idő egységei? Milyen viszonyban állnak egymással?

ARISZTOTELESZ szerint a „most”, vagyis a jelen határfogalom, a múlt és a jövő határát jelöli. Általában „most” alatt az adott időpillanatot értjük, azonban a pontos hosszúsága meghatározhatatlan. Ha a „most” kifejezést a jelen jelölésére használjuk, akkor minden „mostot” egy újabb „most” kell, hogy kövessen, így a „most” mindig más jelenre utal, különben minden egy időben történne. Ezért végtelen sok „most” létezik a nagy görög filozófus szerint. Ebből arra következtethetünk, hogy a „most” az idő nem mérhető alapegysége.

Ezzel ellentétben Szent Ágoston Vallomás című művében rámutat, hogy semmilyen más idő nem létezik, csak a jelen. Ugyanis a múltat jelenként éltük meg valamikor, ezért jelenként emlékezünk vissza rá, a jövőt pedig jelenként képzeljük el. Így Szent Ágoston szerint három idő létezik: jelen a múlttól, jelen a jelenről és jelen a jövőről. Ez a szemlélet megfelel annak az elméletnek, miszerint az idő jelenek, vagyis „mostok” végtelen, folytonos sorozata. A kérdés az, hogy ezek a jelenek hol léteznek, léteznek-e egyáltalán, és hol helyezkednek el egymáshoz képest. Ha az időt párhuzamos síkok sorozataként képzeljük el, akkor az elmúlt

gondolta, hogy nem veti magát utána Ethan? Már csak fél perc volt a „sikerig”! A helyében ledobtam volna a táskát, és még fél percig verem a vérző, eltört lábú Hunt ügynököt. De nem, ő leugrik, Ethan pedig egy BMW-be beleülve leveti magát, a jó BMW-légzsák pedig megvédi őt a töréstől. Katartikus élmény... Innen már egyre érik a nézőt a megkönnyebbülések. Egyrészt mindjárt vége a filmnek, másrészt a csapat újabb megbízást kap, kiderül, hogy Ethan felesége nem halott, csak ő rendezte meg neki, mert így nem volt biztonságban mellette, és egyáltalán nem Brandt a hibás haláláért, majd pedig feltűnik az első résztől kezdve szereplő jó barát, társ (Ving Rhames „Luther”), akit az egész film alatt hiányoltam.

Néhány tanulság van azért, amit levonhatunk a film alapján. Egy: tuti hogy a BMW támogatta (ha leveti magát vele az ember 30 méter magasról, akkor is megvéd), kettő: folytatni még mindig nem tudják, hiába cseréltek rendezőt; három: frizurateren is elég nagy bajok vannak... A film megtekintését személy szerint nem ajánlom annak, aki szereti a MI-filmet, mert szerinte csalódás, de aki csak egy átlagos akciófilmre vágyik, amely nem a James Bond-féle álomvilág, az talán megtalálja benne a számítását.

SZÉDELI JÓZSEF

jelenek megelőzik és a jövőbeli jelenek követik a tényleges „mostot”. Ez a kép viszont azt feltételezi, hogy a párhuzamosan létező jelenek egymás mellett élnek. Vajon lehetséges, hogy például maga Arisztotelész is egy párhuzamos jelenben, idősíkból él, az ő „mostjában”?

A párhuzamos „mostok” elmélete önmagában hordozza a következő kérdést: lehetséges-e az átjárás a jelenek között? A Szent Ágoston-i időfilozófia nem zárja ki ezt a lehetőséget sem.

Kis irodalmi kitekintés: Az időutazás gondolata számos irodalmi műben jelent már meg. Ray Bradbury Mennydörgő robaj című novellájából is kiderül, hogy a szerzőt is foglalkoztatta a téma. A novella főhőse egy vadászatot vesz részt, melynek „űticélja” a dinoszauruszok kora. A vadásztársaság garantálja az ügyfeleinek, hogy lelőhetnek egy valódi T-Rexet. A hivatásos vadászok, a túravezetők mindig olyan áldozatot választanak ki, ami már amúgy is hamarosan megdöglött volna, így nem befolyásolják az események alakulását. Ugyanis semmilyen nyomot nem szabad hagyni a múltban, mert soha nem tudhatjuk, hogy egy fűszál leszakítása milyen változást okoz a jövőben. A főhős a novellában eltapos egy pillangót, és ezzel az egész világ sorsát megváltoztatja. A műben Bradbury akarva-akaratlanul a párhuzamos idősíkok elméletét jelenítette meg, hiszen az időutazás csak akkor lehetséges, ha az elmúlt „mostok” nem semmisülnek meg, hanem valamilyen formában fennmaradnak. Bradbury szerint tehát az idősíkok nagyon szoros kapcsolatban állnak egymással, hiszen a legkisebb változtatás a múltban előreláthatatlan következményekkel járhat. Bradbury nyomán az időt leginkább egy nagyon hosszú matematikai egyenlethez hasonlíthatnánk, amelynek a második lépésében elírt vagy megváltoztatott előjel az egész folyamatot gyökeresen megváltoztatja.

Egy újabb nagyon fontos kérdés merül fel a párhuzamos idősíkok elméletével kapcsolatban: van valaki, aki az egész folyamatot átlátja? Létezik valaki, aki egyszerre látja az összes „mostot”, benne tetteinket és következményeiket is? A kereszténység szerint Isten, minden élőnek és élettelennek a teremtője mindent lát és mindent tud. A református egyház, azaz a kálvinisták még ennél is tovább mennek: az előre elrendeltetés tana kimondja, hogy Isten előre tudja, hogy ki fog elkárhozni, és ki fog üdvözülni. Első olvasásra ez a szabad akarat korlátozásának tűnik, viszont ha a párhuzamos idősíkok elméletével egybevetjük, akkor arra következtethetünk, hogy Isten valószínűleg „csak” minden döntés minden lehetséges következményét láthatja. Az ember élete ugyanis minden időpillanatban két lehetséges kimenetelű döntések sorozata: minden egyes kérdés ígennel vagy nemmel

TÉR és idő

„Most múlik pontosan...”

megválaszolható. (Megtegyem a következő lépést az ajtóig? Igen vagy nem? Rátegyem a kezem a kilincsré? Igen vagy nem? Lenyomjam a kilincset? Megint csak két lehetséges választás.) Tehát Isten, a legfelsőbb mozgató, a sors, vagy ki miként nevezi, minden időpillanatban átlátja az összes hasonló „igen-nem” döntés minden következményét. Ezek alapján a jövő nemcsak idősíkok sorozata, hanem végtelen sok elágazás egymásutánja is. Vajon a soha be nem következett jövők is léteznek valahol? Hiszen nem tudjuk, hogy a rengeteg lehetőség közül valóban mi fog megvalósulni. Persze a legfelsőbb mozgató, Isten létét nem bizonyítja sem a predesztináció, sem a párhuzamos síkok elmélete, csak érdekes ilyen aspektusból is megvizsgálni a kérdést.

A jövő érdekes felépítésének vizsgálata után térjünk vissza a múlthoz. A múlt definíciója Szent Ágostonnál nem egyértelmű. A neves gondolkodó azt vallja, hogy a múlt valójában jelen volt valamikor. Viszont a múltnak minimum három típusát lehetne megkülönböztetni a Szent Ágoston-i felfogás alapján: a múlt, amit ténylegesen megélhettem jelenként, a múlt, amelyről személyes elbeszélésekből szerezhettem információt (maximum két emberöltőnyi időtartam), és a múlt, amely csak történeti forrásokon keresztül ismerhető meg a számomra. Ez a három múlt az egyén szempontjából lényegesen különbözik, ha a múltat egy elmúlt jelenként definiáljuk, akkor Nagy Sándor háborúi nekem nem a múlt részei, mivel soha nem élhettem meg őket jelenként. Ennek ellenére nyilvánvaló, hogy az ókori csaták is a múltban történtek. Nyilván ugyanez a szakaszos beosztás igaz a jövőre is, azzal a különbséggel, hogy a jövő nem lesz megismerhető számunkra a földi élet során (legalábbis két „fajtája” biztosan nem).

Mindent összefoglalva az idő „mostok”, azaz jelenek végeláthatatlan sorozata, amelyek rendre követik egymást. Az elmúlt, jelenlegi és eljövendő „mostok” között feltételezhető kapcsolat van, hiszen a cselekedeteink és következményeik összekötik őket. Lehetséges, hogy az idősíkok rendjét egy külső erő határozza meg, aki vagy amely ismeri az összes esetleges végkimenetelét a tetteinknek. Nem tudjuk azonban, hogy a jelenek, „mostok”, avagy az idősíkok milyen formában léteznek azután, hogy megtörténtek, vagy azelőtt, hogy bekövetkeztek volna. Ha mindezt végiggondoljuk, egészen más jelentése lesz a címben szereplő szavaknak: „Most múlik pontosan...”

MAY ANNA

Nagy Péter Jakob bombáz az Árpád kapujára

Vigaszkeresés a Mikulás-kupa után

Don't worry, be happy!

Kétezer-tizenegy december 4-én, szombaton a Kék Duna rádió műsorában a Bárdos László Gimnázium minden tanulójának és tanárának szolt az örökzöld sláger: Don't Worry, Be Happy! Sajnos az előző napi Mikulás-kupa olyan sokkot jelentett a közösségnek, hogy Bobby McFerrin sem segíthetett, de azért hála-lások voltunk Wiszt Petinek, aki ezzel a dallal akart minket vigasztalni.

Az idei Mikulás-kupát ismét nagyon vártuk, és természetesen szeretnénk volna újfent diadalmaskodni az Árpád felett. A diákok igazi tomboló arénává alakították a Földi Imre Sportsarnokot erre a délutánra. A csarnok teljesen megtelt szurkolókkal, már a meccs előtt fantasztikus hangulat uralkodott.

A kisfiúk mérkőzése izgalmas küzdelemmel kezdődött, de a második féldőre leült a mérkőzés. Katona Károlyt, a csatárunkat nem sokszor sikerült megjátszani. Nagy Péter Jakob egyéni tehetségéből adódóan került kétszer gólhelyzetbe, de ezek kimaradtak. Az ellenfél is nagyon akart, de nekik sem jött össze a gól, pedig több lehetőségük adódott. Így az első mérkőzés után 0-0-lal vonultak le a csapatok, és akkor még reménykedtünk...

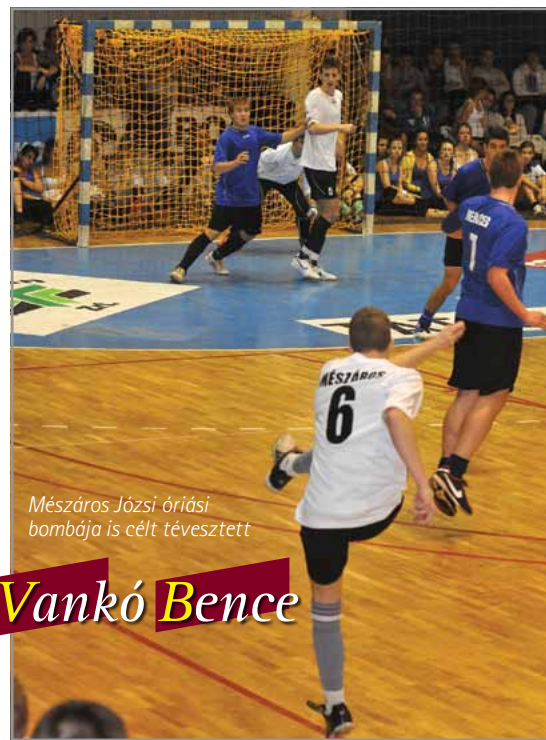
Ezután a lányok mérkőzése következett. A legelején mintha jégkorongot néztünk volna, annyi bodicsek történt a pályán. Bár a mi lányaink kapufát rúgtak az első féldőben, mégis az árpadosok szereztek az első gólt, miután játékosuk egy hosszú szoló végén a kapuba gurított: 0-1. Nem is sokára érkezett aztán a második gól, de megint nem a mi részünkről. Egy jó nagy kavarodás végén a mi kapunkban kötött ki a labda. Sajnos a harmadik gól emlékezetes marad, de nem pozitív szempontból: Paul Robinson-i lukat rúgott kapusunk, és ezzel a góllal kialakult a végeredmény: 0-3. Ha a lányok kicsit eltökéltebben és figyelmebben játszanak, jobban megnehezíthették volna az ellenfél dolgát. A védekezés nem állt össze, és támadásban is keveset nyújtottunk, csupán a magára hagyatottan küzdő Zöld Zsuzsanna jutott el egy kapufáig. A lányok így nagy feladat elé állították a nagyfiúkat. Győzni kellett volna nekik, méghozzá három góllal! Hatalmas teher nehezedett Lengyel Gáborékra.

Ennek a feladatnak akartak megfelelni a fiúk, úgyhogy nagyon belekezdtek. Rögtön a 33. másodpercben Magyar Attila góljával vezettünk is: 1-0! Utána mindkét csapat mindent beleadott, de a kapusok kiválóan védtek. Wiszt Attila többször is góltól mentette meg csapatát.

Minden poszton megfelelően játszottunk. Ám a nagy igyekezet kapkodássá vált, és az ígéretes helyzetek kimaradtak. Az Árpád csapatát egyre jobban felbátorította, hogy egy emberként védekezve, foggal-körömmel küzdve útját állták az újabb gólnak.

A második féldőben viszont fordult a kocka. Az Árpád néhány ellenakciót vezetett vilámgyorsan a védekezésre nem koncentráló csapatunk ellen. Az egyikből gól is született. Ekkor a csereként beállt Giricz Martin előbb nagyot védett, de utána a kapufáról szerencsésen kipattanó labdát az ellenfélnek csak a kapuba kellett pöccinteni, és egyenlítették. A gól után még inkább kitámadt a Bárdos, és sajnos egy eladott labda után ismét gólt szerzett az Árpád. Az ellenfél játékosja egy az egyben vihette Giriczre, és higgadtan be is lőtte csapata második találatát. Hiába szurkolóink biztatása, ilyen mélyről sajnos nem lehet visszajönni. Pedig a fiúk mindent megtettek érte.

Azért tombolt a nézőtér, amikor egy újabb szép összjáték végén ismét gólt szerzett Ma-

Mészáros Józsi óriási bombája is célt tévesztett

Vankó Bence

NAGY TAMÁS FELVÉTELEI

A kép hitelesen örökíti meg az árpados leányok nyomasztó fölényét

gyar Attila, de ez már csak szépségtapasz volt. Persze a meccs rendkívül izgalmas volt, nem szükkölködöttünk az ütközésekben sem, sőt még a Gáspár testvérpár is összecsapott a pályán, mivel Dávid az Árpádban, Ádám pedig nálunk játszott. A nagyok küzdeni akarásból jelesre vizsgáztak, viszont ekkora hátrányból szinte lehetetlen lett volna visszajönni. A csapat azért érdemel elismerést, mert szinte reménytelen helyzetben sem adták fel, ám a hibákat éppen a nagy igyekezet okozta.

Csodálatosan megkoreografált táncainknak hála a hangulatra mégiscsak adnék egy ötöst, de a futballunk sajnos közel sem érdemel ennyit. Jövőre a lányoknak sokkal többet kell beleadni, a fiúknak pedig kiaknázni a lehetőségeket.

Hajrá, Bárdos, hajrá, tudásközpont! ■